

SVÄVAREN

UFO-CENTER, KARLSKOGA
FÖRENINGENS
ORGAN

NR 2/85

UR INNEHÅLLET:

- * RADAR USLAGEN AV UFO
- * INTERVJU MED DR. J. ALLEN HYNEK
- * NASAS ZOO
- * NEPTUNUS RINGAR
- * MYSTISKT MOLN ÖVER STILLA HAVET
- * ANSIKTET PÅ MARS LIGGER VID EN STAD
- * TEKTITER FRÅN MÅNEN
- * RAPPORT FRÅN RIKSSTÄMMAN 1985
- * BEMANNAD RYMFÄRD TILL MARS
- * OCH DESSUTOM...

HA EN SKÖN SOMMAR!

SOMMAREN ÄR I ANTÅGANDE OCH UFO-CENTERS VÅRSÄSONG HAR MYNNAT UT I SOL (FÖRHOPPNINGSVIS), BAD (BARA DET INTE ÄR FÖR KALLT I VATTNET) OCH VÄNLIG GRÖNSKA (DET ÄR NOG ÄNDÅ GANSKA SÄKERT). DET ÄR DAGS FÖR EN KORT SUMMERING AV VAD SOM TIMAT EFTER NYÅR.

Det finns en hel del positivt att säga om den gångna säsongen, men varför inte börja med det negativa, så pratar vi om något roligare sedan? Vi tvingas återigen byta lokal och har ännu inte funnit något hundra procentigt alternativ. Finns det någon medlem som har ideer om var vi kan hålla till så är det bara att höra av sig. Det gäller ju att ha något klart när hösten kommer och sommaren är som bekant kort.

Därmed ägnar vi ledaren åt något trevligare och det första som då faller en in är hur säsongen började. Javisst, ni kommer väl ihåg? Sverige drabbades av en utomordentligt intensiv UFO-våg. Det hände i Dalarna och lyckades till och med få lokalpressen att uttrycka sig vederhäftigt i detta ämne. Det positiva med detta var alltså, inte själva UFO-vågen, utan trycket från läsarna som förändrade journalisternas attityd. Även om vi som bor strax söder om Dalarna inte märkte så mycket av det, talade verkligen hela Dalarna om UFO under januari.

Så lite om UFO-Center Karlskogas egen verksamhet under våren: Vi har fortsatt enligt mönstret från i höstas, att ha endast ett mindre antal träffar planerade mer i detalj och låta de övriga vara öppna för diskussionsglada medlemmar. Några axplock från de planerade träffarna: Janne Ahl och Owe Lewitski rappoterade och sina besök i Hessdalen i Norge. Janne berättade om mätutrustning och mätresultat och Owe visade video med bl. a. en intervju som gjordes på plats av representanter för den lokala pressen och ufo-folk från Norge och Sverige.

Vi rapporterade om ovan nämnda UFO-våg i dalarna och tittade på några rapporter från nyckelvittnen.

Bland våra externa föredragshållare lyckades Lars-Erik Bornlöf verkligen sätta fart på debatten. Han berättade för oss om de tio dimensionerna och

om alla flygande farkoster, som hela tiden finns omkring oss och då gällde det inte flygplan och ballonger. Ufos finns här hela tiden, det gäller bara att kunna se dem. Det är inte svårt för läsaren att föreställa sig att diskussionen efteråt blev ängående het.

Carl-Anton Mattsson berättade om forntida byggnader och monument och visade vackra diablerider från sina resor. Inte mindre än 33 länder har han hunnit (läs: haft råd att) besöka. Otroligt!

Mysteriet med hur man bar sig åt i forntiden för att konstruera och frakta stenblock som vi med vad vi kalla modern teknik knappast kan rubba, är ju alltid lika fascinerande och det ämnet lär vi återkomma till under många framtida träffar. Ordförande Lewitski är vår egen expert på området.

I detta nummer av Svävaren har vi plockat med en ganska lång, men mycket intressant, intervju med Ufologins Grand Old Man prof. J. Allen Hynek. Artikeln är hämtad ur den amerikanska tidningen OMNI och ger en mycket god, om än kortfattad, beskrivning av hur ufologin utvecklats under de senaste 30 åren.

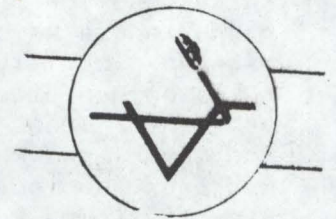
Stenkjörsts Jörgen har återkommit med några bidrag, som är värda att beaktas. Läs hans "Flygbasradar utslagen av UFO".

Så får vi också lära oss att man börjar hitt ringar, eller åtminstone fragment av ringar, runt Neptunus.

När nästa nummer av denna eleganta tidskrift utkommer hoppas jag att vi kan presentera en ny lokal med stort mötes- och föredragshallarrum, litet mysrum, trevligt kök och många välfyllda bokhyllor. Men tills dess är det bara att önska alla våra medlemmar en varm och skön sommar och glöm inte att skugga ansiktet - med senaste numret av Svävaren, Red.

RAPPORT FRÅN RIKSSTÄMMAN -85

SÅ HAR DET VARIT RIKSSTÄMMA IGEN. I ÅR VAR DET GÄVLEBORGS UFO-FÖRENING SOM STOD FÖR VÄRDSKAPET, ORDFÖRANDEN ROLAND ÖSTLUND OCH ÖVRIGA MEDLEMMAR I FÖRENINGEN HADE ORDNET TREVLIG OCH LAGOM STOR LOKAL I FOLKETS HUS. BÅDE FORMELLA OCH INFORMELLA GÄSTER TORDE KÄNNA SIG MYCKET NÖJDA MED ARRANGEMANGET.

När man skriver en sådan här rapport, kommer man ju osökt att tänka på allas vår militante vän Jörgen Stenkvist. I normala fall borde det naturligtvis ha varit han som författat nedan- och ovanstående. Jag var därför i ett svagt ögonblick inne på att avlägga en redogörelse helt i Jörgens anda...ja, ni vet:

"Vi hade knappast ens hunnit gnugga nattsömnen ur ögonen förrän det, denna tidiga lördags morgon, var dags att anträda den 30 mil långa färden mot målet - årets riksstämma i Gävle. Ute var det kallt och de tidigaste vårfåglarna satt fastfrusna på telefontrådarna och ångrade att de inte stannat på Kanarieöarna. Bilen hackade och passagerarna frös... osv."

Ungefär så här kunde det ha låtit, men tyvärr tvingas jag nu återvända till mitt eget språk och min egen verklighet. För det första:

Undertecknad var den ende representeranten från Ufo-Centret och visserligen var det kallt på morgonen den 13 april, men bilen gick bra och jag var bara sådär en tjugo minuter försenad vid ankomsten.

RIKSSTÄMMA INTERNE

Den interna delen av stämman blev en okontroversiell historia, där man till och med lyckades hålla tidsschemat. Ordförande var Bertil Kuleman och här något om det som stod på dagordningen:

Stockhoms Ufo-förening föreslog i en motion att man gärna vill ha en redovisning på resultatet av de motioner som togs från 1980 och framåt. Det beslutades att en sådan skulle komma i form av ett internblad förhoppningsvis före sommaren.

En anna motion från Stockholm var en uppmaning att motionera mera. Det underströks särskilt, att detta inte borde uppfattas rent fysiskt.

Från Enköping kom idén att bilda en arbetsgrupp på fyra personer, som påtager sig att organisera tillverkningen av ett antal skärmar för utställningar i syfte att främja Ufo-intresset. Lokala föreningar som har intressanta fall att exponera, eller på annat sätt kan bidra får alltså i uppdrag av arbetsgruppen att tillverka sin beskärmda del. Här kan man ju t.ex. tänka sig Oves utmärkta dokumentation av Gytörp-fallet som ett typexempel på hur det kan se ut.

När det gäller Ufo-Sveriges nya stillbildsfilm åvilar ansvaret oss själva och där hade vi ju som bekant tänkt tillverka ett två-projektorsbildspel för större evenemang och överfördetsamma till video för mindre sammanhang. Ufo Enköping med Idebring i spetsen har fonderat 2.000 kronor för ändamålet och det tycker jag nog är ett efterföljansvärt initiativ.

Några smärre stadgeförändringar föreslogs och i det fallet hänvisar jag till kommande protokoll. Laxå Ufo-förening, vårt senaste tillskott på den lokala föreningsfronten, valdes att utgöra valberedning för nästa års stämma.

Diskussion om medlemsavgifterna för lokalgrupperna, men därvidlag blev det, som man säger, vid det gamla.

Håkan, Sala, visade budgeten för 1985. Intresserade hänvisas till protokollavdelningen.

Det lades också fram en rekommendation att riksstämmorna i framtiden bör ligga något senare på året. Eftersom dessa enligt stadgarna skall vara

avverkade före halvårsskiftet, möter detta följaktligen inget hinder. Ufo-Sveriges lokalgrupp i Skåne, som var i Gävle med fler deltagare än vi från Karlskoga, (det rör sig om 80 mil för dessa tappra kämpar) var som man kunde misstänka positiv till detta. Från **Enköping** och **Stockholm** ropades bifall och rent allmänt enades vi om att någon gång i maj kunde vara lämpligt med tanke på väder och vind. Nästa års riksstämma kommer att husera i Östersund och deltagarna därifrån ville med bestämdhet ha den något närmare sommaren. Detta beslutades också.

Carl-Anton Mattsson vill satsa pengar på att ta över bokförlaget Parthenon, som i så fall kommer att doneras av nuvarande ägaren. **NYKÖPINGS TVÄR-VETENSKAPLIGA FÖRLAG** skulle bli det framtida namnet. Parthenon har ett riktigt adressregister, som följer med på köpet och ett 60-tal titlar, varav flera reaböcker. Böckerna kommer att redvisas för hugade spekulanter i nästa nr. av **UFO-AKTUELLT**. Det var väl en glädjande nyhet!

Det pratades för övrigt om Ufo-vågen i Dalarna, ev. förbättring av utrustning för ufo-underökningar, intimare samarbete med Norge och ordföranden i Gävle, Roland Östlund, talade om sin förenings aktiviteter och berättade bl.a. att man haft en utställning med inte mindre än 4.700 besökare... och därmed över till någonting inte helt, men ändå annorlunda.

RIKSSTÄMMA EXTERNE

Den informella delen av stämman var relativt välbesökt och en viss kommers, där vi bl.a. fick ta del av några exempel ur Pathenons utgåvor, florerade.

Efter sedvanligt inledningsanförande av Christer Nordin blev det våra gäster från Norge som fick ta över podiet. Leif Haavik berättade och visade bilder om Hessdalen, "Världens enda Ufo-laboratorium", som en viss Allen Hynek lär ha uttryckt det. Haaviks redogörelse var oerhört intressant och med just Hessdalen har vi ju antligen (åtminstone officiellt) nått dithän att myndigheter och universitet blivit intresserade och villiga att satsa medel för fortsatt forskning. Ett enormt framsteg. Haavik och ett antal andra norska Ufo-forskare har verkligen satsat

helhjärtat på projektet. Det är svårt att hitta lämpliga ord för att till fullo beskriva den uppskattning, som åtminstone jag själv känner.

Haavik berättade att den senaste observationen som gjorts i området var på långfredagen, d.v.s. någon vecka före riksstämman. Även om observationsfrekvensen i Hessdalen avtagit något under vintern 1985 sker alltså fortfarande sporadiska fenomen då och då. Det verkar som om ett nytt område i södra Norge tagit över rollen som Norges "Ufo-akut" och Haavik sade att man nu stadigt hade en man från Ufo-Norge på plats. Mera om detta i senare nummer av Svävaren.

ETT AVSLÖJANDE

Det berömda norska Ufo-foto, som vandrat över förstasidorna i div. norska kvällstidningar och även förekommit på vår egen förstasida (Svävaren 3, 1984), har visat sig vara bluff. Enligt den amerikanska gruppen för fotoanalys GSW (Ground Saucer Watch) hänger föremålet i en tråd. Även de inblandade, fotografen och en vän till denne, har medgivit bluffen.

Efter Leif Haavik var det dennes kollega Odd Gunnar Rööds tur. Han kåserade om Hyneks besök i Norge på ett trevligt och humoristiskt sätt. Han nämnde också att Hynek var intresserad av bilder från sitt besök där. Om någon alltså, Owe, har fotografier på Hynek i Hessdalen, sänd gärna kopior till densamme!

DATORANALYS AV UFO-RAPPORTER

Bertil Kuleman och Sten Lindgren, URD-gruppen, redogjorde för resultatet av analyser som gjorts av ett antal Ufo-rapporter. I det sammanhanget var det bl.a. intressant att konstatera att statistiken visar att det flesta Ufo-observationer är längre än 1 minut. Det rör sig alltså för det mesta om ganska långa observationstider. Det trodde man inte. Det fanns många andra intressanta iakttagelser, men jag förmodar att man kommer att redogöra för detta mer i detalj i **UFO-Aktuellt** och går därför inte närmare in på det.

Så avslutades traditionsenligt 1985 års riksstämma med frågestund och i debattpanelen i år hörde och såg vi Jüri Lina, författaren till boken "Ufoforskningen i Sovjetunionen", Odd Gunnar Rööd, Ch. Nordin, B. Kuleman, Roland Östlund.

Slutligen ett tack till Gävleborgs Ufo-förening för en välarrangerad tillställning.

*Rapporterade eder utsände
Acke Svensson*

INTERVJU MED J. ALLEN HYNEK

J. ALLEN HYNEK HAR INTE ALLTID SYMPATISERAT MED TANKEN PÅ FLYGANDE TEFAT. UNDER FYRTIO- OCH FEMTIO-TALEN ARBETADE HAN SOM FORSKARE VID OHIO STATE- OCH HARVARD UNIVERSITETEN OCH PRODUCERADE OMFATTANDE REDOGÖRELSE FÖR SUPERNOVOR OCH SATELLITSPANING.

HAN ARBETADE VID SMITHSONIAN INSTITUTE ASTROPHYSICAL OBSERVATORY OCH UPPFÖRDE ETT DUSIN AV DE LEDANDE OBSERVATORIERN I VÄRLDEN. FRÅN 1960 TILL 1974 VAR HAN ORDFÖRANDE FÖR DEN ASTRONOMISKA INSTITUTIONEN VID NORTHWESTERN UNIVERSITY. VID SIDAN OM ARBETADE HAN FÖR FLYGVAPNET MED ATT AVFÄRDA UFO-RAPPORTER FÖR PROJEKT BLUE BOOK.

Men någonstans under vägen ändrades hans skeptiska attityd i ufo-frågan. Trots att han under flera år försökt att bortförklara den ena ufovågen efter den andra, kom han att inse att vissa observationer, speciellt av kvalificerade vittnen som piloter och meteorologer, saknade naturliga förklaringar. "Så småningom kom jag underfund med att jag inte var vetenskapligt hederlig," säger Hynek. "Observationerna hade behövt undersökas noggrannare, men vi brydde oss inte om detta, vi kastade helt enkelt bort värdefulla data."

Denna insikt förde Hynek in på den väg, som han skulle komma att följa resten av livet. Han började med att göra kopior av alla dokument som Blue Book producerade och samlade data för att studera ufos på ett sätt som inte gjorts tidigare. Han klassificerade olika typer av rapporter och reste runt i USA och undersökte de intressanta fallen. Medan konservativa kollegor hävdade att ufos var meteoriter, klotblixtrar eller molnformationer, började Hynek hävda att det inte fanns något inom den etablerade vetenskapen som kunde förklara fenomenet.

1972 grundade han Center for UFO Studies i Evanston, Illinois. Därifrån härstammade de mest respektabla artiklarna inom ett område som förvisso också befolkas av diverse kontroversiella figurer. Hynek definierade UFO och profilerade ufovittnen. Han utvecklade också en serie scenarion för att

förklara ufos och utmana de fysiska lagar som är kända idag.

Det är knappast förvånande att Hyneks aktiviteter förde honom ut i rampljuset. Han är upphovsmannen till titeln på Steven Spielbergs film "Närkontakt av tredje graden" och han gjorde även ett kort framträdande i filmen. En av amerikans största ölbryggerier har gjort en kommersial till Hynek, men han är inte övertygad om att han gillar manuskriptet. "Det pekar alldeles för mycket mot en tro på utomjordiska besök", säger han.

Det är den här typen av framtoning som retar Hyneks kritiker. Den kände ufoskeptikern Philip J. Klass, författare av boken "Ufos The Public Deceived" (Ufos; Allmänheten förd bakom ljuset) anser att all publicitet hjälper Hynek att missleda allmänheten. Hynek, menar han, tjänar stora pengar på radio, television och föreläsningar. Dessutom bekskyller han Hynek för att vara ett typexempel på en misslyckad åldrande vetenskapsman, som tagit till ufofenomenet för att i ett desperat försök vinna ära och berömmelse. Flygexperten och ufoskeptikern James E. Oberg har andra problem med Hynek. "Vi kan förklara alla typer av ufo-observationer utan några extraordinära åtgärder," säger Oberg. "Dessutom är det dumt att tro, att man måste vara drucken, tokig eller okunnet för

att göra felbedömningar. En fullkomligt förnuftig och nykter pilot eller meteorolog kan ibland bedras av sina sinnen lika lätt som genomsnittspersonen. För att se ufos behöver man inte vara tokig bara mänsklig.

Men Hynek står fast. Han menar att han kan vara på väg att lösa en av mänsklighetens största mysterier. Och, säger han, någon önskan att bli berömd har jag verkligen inte. Jag skulle förmodligen lätt kunna utropa mig till ufo-guru om jag ville, säger han. "Jag skulle kunna ha tusentals lärjungar och fara omkring i limousiner som en typisk kultledare. Den tanken är mig fullkomligt främmande."

OMNI: Många människor anser dig vara världens främste ufolog, ändå var du skeptisk till en början. Vill du berätta om den tiden?

HYNEK: Den 5 maj 1910, jag var då fem år, fick jag följa med upp på taket för att se på Halleys komet. Många år senare, efter att ha doktorerat i astronomi vid Chicagouniversitetet, upplevde jag depressionen vid universitetets observatorium vid Lake Geneva i Wisconsin. Jag levde som en kung på mina 68 dollar och 50 cent i månaden och jag sov och lagade maten under observatoriekupolen. Det var som att bo i ett kloster. Jag var så uppe i astronomin att resten av världen knappast existerade. Jag visste inte ens om att Hitler brände böcker. Det var verkligen en effektiv isolering.

Sedan kom kriget och jag gifte mig. Jag var på smekmånaden på resa genom Washington, när jag erbjöds jobb för dåvarande motsvarigheten till National Science Foundation (Nationella Vetenskapsstiftelsen). De visste att jag var intresserad av radio och satte mig på att utveckla en anordning som användes mot kamikaze-flygplanen och V 1 bomberna och slutligen för att detonera atombomben över Hiroshima. Det är det enda i livet som jag senare ångrar.

Därefter for jag till Ohio State, där jag var chef för skolans observatorium. En dag 1948 anlände tre officerare i full mundering från den närliggande flygbasen, Wright. Vi talade om vädret en stund och slutligen frågade en av dem: "Vad tror ni om flygande tefat?" "Nonsens," sa jag, "en följd av spända efterkrigsnervar."

Tydligt sa jag precis vad de ville höra för flygvapnet frågade om jag ville ställa upp som konsult åt

Projekt Sign, som var ett försök att komma till rätta med alla rapporter som strömmade in. Jag sa "Javisst, varför inte?" Här hade jag min chans att få äta färsk krabba från Boston på officersklubben och inte behövde jag kompromissa med mitt arbete som astronom.

Så en eller två gånger i månaden besökte jag Wright-flygbasen och de gav mig en bunt uforapporter, som jag gick igenom och sade: "det här måste vara en meteor, eller det här är ingen meteor, men jag slår vad om att det är en ballong." Jag var den hundraprocentige skeptikern och jag är rädd att jag bidrog till uppfattningen att det hela bara var nonsens. Jag gjorde alltid mitt bästa för att presentera godtagbara förklaringar för flygvapnet.

OMNI: Jag kan tänka mig att det uppskattades.

HYNEK: Säkert. De tyckte det hela var motbjudande. Till en början försökte de ignorera rapporterna, men eftersom de ändå var ansvariga för luftförsvaret, var de tvungna att ge allmänheten vissa svar. De använde mycken tid till att besvara brev från småpojkar och gamla damer.

Vad som bekymrade flygvapnet mest var rapporterna från deras egna piloter, män som var specialtränade att vara goda observatörer. Rapporterna från militär personal fick general Nathan Twining att skriva ett förslag till regeringen och rekommendera att man där började ta observationerna på allvar. Hans skrivelse stoppades dock av general Hoyt S. Vandenburg.

In min egen rapport från 1948 drog jag slutsatsen att 85% av alla observationer hade astronomiska eller andra uppenbara förklaringar och att 20 % inte kunde förklaras, men att med ytterligare undersökningar skulle även dessa kunna förklaras.

Jag jobbade fortfarande vid universitetet med föreläsningar och observationer i 69"-teleskopet och under en tid publicerades inte särskilt mycket om ufos. Så, i juli 1952, började rapporter strömma in från civila observatörer från marken och piloter på väg in mot Washington-flygplatsen om mystiska ljus över Vita Huset. Dessa observationer satte fart på spekulationerna igen och stal en hel del spaltutrymme i tidningarna från demokraternas konvent. Det satte återigen press på flygvapnet, som startade projekt Blue Book. Då återinkallades deras speciella "ufo-avslöjare", d.v.s.

jag själv. När jag återkom insåg jag att Proj. Blue Book inte bara var en PR-kampanj. De hade order från Pentagon: "Hetsa inte upp allmänheten, visa upp de fall som går att förklara och håll undan de oförklarliga.

OMNI: Varför ville de ha det så?

HYNEK: Möjligen fruktade de för panik bland allmänheten. Flygvapnet är ju också ansvarigt för allt som flyger och far och det vore dålig PR om de sade: "Ufos existerar, men det är ingenting vi kan göra något åt." Återigen upplevde jag hur man från den officiella frontlinjen alltid framhöll de fall som ansågs lösta. De konstruerade de mest krystade förklaringar. Ibland kom det en förklaring från Pentagon och en annan från flygvapnet, rapporter som var helt motsägande. Ibland sa man att det var Venus, trots att tiden för observationen visade att Venus för länge sedan försvunnit under horisonten. Under min tid med projekt Blue Book hade jag aldrig en seriös diskussion med någon om ufofrågan.

OMNI: Vem ledde Blue Book?

HYNEK: Alltid folk från flygvapnet, och aldrig någon med högre grad än kapten eller major. Den förste chefen var kapten Ed Ruppelt, vars främsta uppgift var att tala om för sina överordnade vad ufos var - inte rör upp något mysterium. Han följdes efter en kort tid av kapten Charles Harding som använde det mesta av sin tid på kontoret till att läsa börsnoteringarna. Harding var lustig eftersom han hatade att flyga - när han reste ut för att

undersöka ett fall, tog han tåget. Efter Harding kom kapten George T. Gregory, som gav de svar hans egna chefer önskade höra. Folk tror att Blue Book var en stor kontorsanläggning med datorer och arkivskåp och jetplan som stod i beredskap att ge sig av för att undersöka ett fall - knappast!

OMNI: Hur kan det komma sig att en seriös vetenskapsman och inbiten skeptiker stannar kvar i denna cirkus?

HYNEK: Jag vet inte om du känner till historien om Johannes Kepler och Tycho Brahe. Brahe var en fantastisk observatör. Han samlade mängder av data, men hade ingen aning om vad han skulle göra med det. Kepler såg dåligt och kunde inte göra observationer, men han var matematiker. Han använde Brahes data och gav oss Keplers lagar. Det var jag som fick Keplers roll. Flygvapnet samlade de data jag önskade.

Antingen det var god vetenskap eller ej, spelade jag med i pjäsen. Jag använde deras kopiator och gjorde kopior av allting. Hemma började jag bygga upp ett arkiv, som var praktiskt taget identiskt med Blue Books, eftersom jag började ana att det låg mera bakom det här än någon ville medge.

OMNI: Vad var det som kom dej att dra den slutsatsen efter mer än tio år som skeptiker?

HYNEK: Vittnena. När det kommer rapporter från professorer vid MIT ingenjörer vid ballongprojekt, militära - och civila piloter och trafikledare, måste man någon gång ställa sig frågan: Hur länge kan jag hålla på att omyndigförklara alla dessa personer? Jag insåg, att om man tog rapporterna på allvar, började man skönja ett visst mönster. Jag kommer ihåg ett fall från 1957, när jag undervisade vid Harvarduniversitetet. Över en period av fyra timmar fick polisen i Levelland, Texas, in ett antal rapporter från förskrämda bilister, som oberoende av varandra berättade om hur ufos dök upp från ingenstans och orsakade att bilstrålkastare slocknade och motorer stannade. I 3, 4 minuter stannade ufot kvar och gav sig sedan av, varefter bilarna började fungera normalt igen. Det här fenomenet med stoppade bilar finns dokumenterat i en forskningsrapport "Ufo Reports Involving Vehicle Interference", en studie med 441 fall, skriven av Mark Rodgeheir vid Center For Ufos Studies i Evanston.

En annan märklig rapport kom från Socorro, New Mexico, 1964. En polisman Lonnie Zamora, som var ute och jagade en fartsyndare mitt på dagen, såg något som

gick ned bakom en kulle. Han tog sig dit och upptäckte något som såg ut som en upp och nedvänd bil med varelser utanför.

Bild. Polisman Lonnie Zamora

Sedan såg han hur farkosten steg upp långsamt med ett tjutande ljud, men utan någon jetstråle. Den rörde sig horisontellt med accelererande hastighet och försvann nedför Six Mile Canyon. När han återvände till platsen för att göra en undersökning fann han några brända buskar och dessutom tre landningsmärken, som visade var farkosten stått.

Jag undersökte själv fallet mycket noggrant. Jag försökte förgäves bränna buskarna med tändstickor och jag kunde för mitt liv inte åstadkomma något liknande de landningsavtryck som fanns där, inte ens med en spade. Jag intervjuade Zamoras gamla skollärare, en järnvägstjänsteman och andra - de gav alla Zamora sitt fulla förtroende. Han är en mycket jordnära och knappast särskilt fantasifull person.

OMNI: Hur reagerade flygvapnet på detta?

HYNEK: Det var det enda fallet de hängde kvar vid - på grund av de fysiska bevisen - landningsmärkena och de brända buskarna. De trodde att det var någon typ av hemlig anordning. Överste Hector Quintinella, som var den siste ledaren för Blue Book, trodde att det var en utveckling av USAs mänlandare och kämpade länge för att få bevis för detta. Men hans egna chefer sa att de ingenting visste. Det oroade honom verkligen. Han tror ännu i denna dag att det var en hemlig militär farkost. Jag sade till Quintinella att jag inte kunde komma med någon förklaring. Det var definitivt inte något astronomiskt fenomen. Någon-

ting materiellt hade verkligen varit där på platsen. Men jag var fortfarande inte övertygad om UFO som ett fenomen.

OMNI: Det betyder alltså att du misstänker någon form av bedrägeri.

HYNEK: Det var vad Philip J. Klass hävdade, som menade att det hela var ett hopkok av de lokala myndigheterna för att locka turister till platsen. Han insinuerade att man hade förbättrat vägarna m.m. Nåväl, tolv år senare återvände jag till Socorro, 1976, och hälsade på Lonnie Zamora. Han hade slutat vid polisen. Så snart han stoppat några ungdomar för fortkörning, hade de ropat efter honom "varför går du inte och jagar små gröna män i stället?" Jag träffade honom vid hans bensinstation och han tog mig med till platsen för ufohändelsen. Den hyrda bilen tog sig inte fram till platsen - förbättrade vägar, skitsnack - så han körde mig till området i sin Pickup. Vi gick fram och tillbaka och slutligen fann vi landningsmärkena. Det är så torrt att de fortfarande syns. Där fanns inga skyltar som berättade "Det var här det hände", inga marknadsstånd eller T-shirts. Nej, jag tror inte det var en bluff, men jag trodde inte heller att ufos var något helt oförklarligt förrän 1966, efter min inblandning i det beryktade svampgasfallet.

OMNI: Vad hände?

HYNEK: En bonde, Frank Manor, och hans son berättade om en farkost som landat på deras gård i Dexter, Michigan. De insisterade på att de hade skjutit på den och att kulorna studsat mot den med ett pingande ljud. Jag anlände till en kaotisk situation med reportrar från när och fjärran, som ropade: "Vad tror du om det här då?" Några flickor från Hillsdale College i närheten hade också haft en observation föregående kväll, så tillsammans med husmor gick jag till flickornas rum och de ritade vad de sett för mig. När jag stod vid fönstret, där de gjort observationen, såg jag att det vette mot ett träskområde, där det fanns möjligheten att glödande svampgas kunde uppstå.

Dagen efter var det dags för flygvapnets presskonferens på platsen för Manors observation. Med en klunga mikrofoner och TV-kameror framför mig sade jag, att visserligen kunde jag inte bevisa det, men observationen vid Hillsdale kunde eventuellt ha varit svampgas. Jag hade inte ens nämnt Manor-händelsen

när reportrar började rusa till telefonerna som tokiga. "Svaret är sumpgas!" Och då var det för sent att ropa "Hallå, stopp där," kom tillbaka, det finns mer att prata om." Om kungen av Arabien hade rapporterat om ett ufo dagen efter i Sahara-öknen, skulle man ha sagt att det var sumpgas.

Vid detta tillfälle blev jag tvungen att ställa mig själv frågan när jag tänkte börja bli vetenskapligt hederlig och erkänna att jag inte visste vad det rörde sig om och att jag ansåg att det borde undersökas betydligt noggrannare. Episoden med sumpgasen ställde till sådant ralder, att Gerald Ford, som var kongressman vid den här tiden, kallade till en hearing i ämnet, där jag föreslog att regeringen skulle starta en ufo-kommision vid ett flertal universitet. Det blev början till den kontroversiella Condon-kommittén som leddes av Edward U. Condon vid Coloradouniversitetet.

OMNI: Hur reagerade flygvapnet?

HYNEK: Flygvapnet var i uppror. Önskan att avsluta Blue Book var oerhört intensiv, och man väntade på att Condon skulle dra slutsatsen att det hela bara var nonsens, så att man fick chansen att dra sig tillbaka.

OMNI: Många hävdar att Condon-rapporten inte var någonting annat än ett sätt att städa bort något obehagligt, att Condon hade sin slutsats klar innan undersökningen ens påbörjats. Vad anser du?

HYNEK: Det är ingen tvekan om att så var fallet. Jag åt middag med Condon i hans hem i Boulder två veckor innan kommittén började sitt arbete och han var då klart negativ i sin attityd. Du skulle ha sett Mrs. Condon, hon var fullkomligt rasande. Det är synd att Condon, som var en sådan utmärkt vetenskapsman, skulle bli ihågkommen inte för sin framstående radarforskning, utan för frågan om flygande tefat.

I varje fall var han redan på det klara med sin inställning till uppdraget. Han bad mig komma till honom för information och jag blev förvånad när jag upptäckte att hans chef, Bob Low, som var den som egentligen gjorde jobbet, var i full gång på svarta tavlan med att upprätta kapitelrubriker och slutsatser. Man kan inte ställa upp kapitelrubriker och slutsatser förrän ett arbete åtminstone har kommit igång ordentligt. I ett brev till förtroendemännen vid universitetet, där han bad dem acceptera uppdraget från flygvapnet, säger Low "tricket är att ge

ett intryck av att vi gör ett vetenskapligt arbete."

OMNI: Var det Condonkommisionens avsikt att återge Blue Book komplett?

HYNEK: Ånej, Blue Book lämnade över hela sitt arkiv, men det mesta packades över huvud taget aldrig upp. Condon beslutade att undersöka 75 fall, men urvalet var dåligt. Om jag hade blivit tillfrågad som rådgivare, skulle jag ha sagt: "Det finns ingen anledning att undersöka det här fallet, det är tydligt att det rör sig om en meteor, eller det här ser ut som en ballong, Varför undersöker ni inte de verkligt intressanta fallen?" Trots att Condon inte gjorde det, var det ändå 25 av de 75 fallen som de bara inte kunde förklara. Detta nämns i rapporten, men inte i den oftast publicerade sammanfattningen, där ufos avfärdas av Condon som nonsens.

OMNI: Om en tredjedel av observationerna inte förklarades, varför avfärda hela fenomenet?

HYNEK: Det verkade faktiskt som om Condon inte hade läst sin egen rapport. Den skrevs trots allt av ett antal underordnade. Själva rapporten presenterade en del verkliga mysterier. För att illustrera detta kan jag berätta, att efter det att rapporten kommit ut, fick jag besök av en framsk rymdforskare, som jobbade för NASA. "Apropå det, vad var det som fick dig intresserad av ufo?" frågade jag. "Jag läste Condon-rapporten," sade han, om man läser den från pärm till pärm, inser man att här föreligger ett problem." Trots detta, när Condon-rapporten publicerades 1969, blev den ett dödligt slag. Den store Condon och hans pojkar hade talat - pojkarna i klubben - vetenskapsakademien - hade segrat och Blue Book upphörde.

OMNI: Saken var dock inte utagerad för din egen del. Vad hände sedan?

HYNEK: Inte mycket förrän 1973, då jag beslöt mig för att undersöka ett fantastiskt fall vid en missionsstation i Boanai, en avlägsen del av Papau på Nya Guinea. Rapporten lämnades i slutet av 60-talet av ett antal infödingar och en vit präst vid angelikanska kyrkan, Father Gill, men hade ignorerats av Blue Book. Jag beslöt att undersöka det själv. För att komma till platsen måste jag färdas med ett missionsplan från Port Moresby, en del av Papau, till en plats som heter Rabaraba, som betyder långt långt borta. Därifrån måste man ta ett annat plan och därefter färdas med båt och slut-

ligen plockades jag upp av infödingarna, som bar mig iland.

Enligt father Gill hade en sköterksa kommit springande in i hans arbetsrum och berättat att det var fullt tumult utanför. Gill kom ut och fick se en diskusformad farkost med en däckliknande utbyggnad sväva i luften. Som den vänlige man han är, vinkade han mot farkosten och till hans förvåning vinkade några varelser tillbaka. Sedan vinkade han med båda händerna och de vinkade tillbaka igen, med båda händerna. Infödingarna blev så upphetsade att de sprang fram och tillbaka och skrek och gestikulerade och efter ett tag, eftersom det var en helig plats, gick alla för att förätta kvällsandakten.

Jag frågade father Gill hur det kunde komma sig att de avbröt observationen för att gå till kvällsandakten. "Den frågan har jag också ställt mig," svarade han, "men jag trodde bara att det var någon underlig amerikansk farkost." Jag berättade för honom att det inte lät som något som var känt för mig.

OMNI: Hur förklarade Blue Book detta?

HYNEK: Diskussionen omgavs av ett ljussken och enstråle blått ljus var riktad rakt upp. När farkosten gav sig av passerade den genom, och lyste upp några moln. Så Blue Book förklarade fenomenet som upplysta moln. Varifrån kom då ljuset, kan man fråga sig.

Efter att ha undersökt detta, som var en hel serie av händelser, stannade jag till vid ett hotell på Samoa och råkade få se ett telex i lobbyn, som handlade om en ufoobservation i Athens i Georgien. Jag återvände till en av de största ufovågor under detta årtionde. Det hade varit över femhundra observationer över Alabama och stora delar av de östra staterna. Jag kommer fortfarande ihåg just den dagen, jag höll på att gå igenom ett otal rapporter, när jag beslutade: "Det måste finnas någon form av centrum för allt detta. Allt för mycket håller på att gå förlorat och det finns ingen som håller i rodet.

OMNI: Det var efter grundandet av Center for Ufo Studies som du på allvar började betrakta ufos som ett fenomen. Vad var det som kom ut av arbetet?

HYNEK: Jag insåg att vi inte har några ufos, bara uforapporter. Jag definierade ufo-fenomenet som det kontinuerliga inflödet av ufo-rapporter från hela världen. Mönstret och beteende enligt rapporterna konstituerar ufo-fenomenet. Fenomenet avslöjar ingenting och ursprung, ingenting om små gröna män.

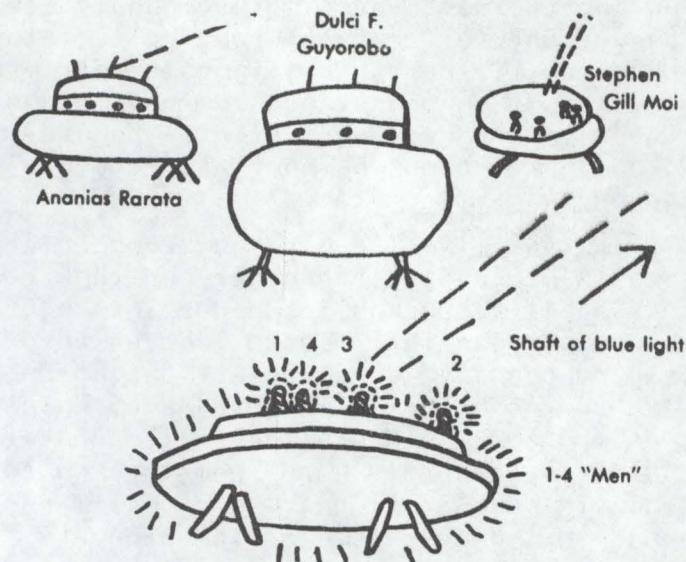

Bild. Father Gills teckningar av farkosten och männen från observationen i Boianai den 26 juni, 1959.

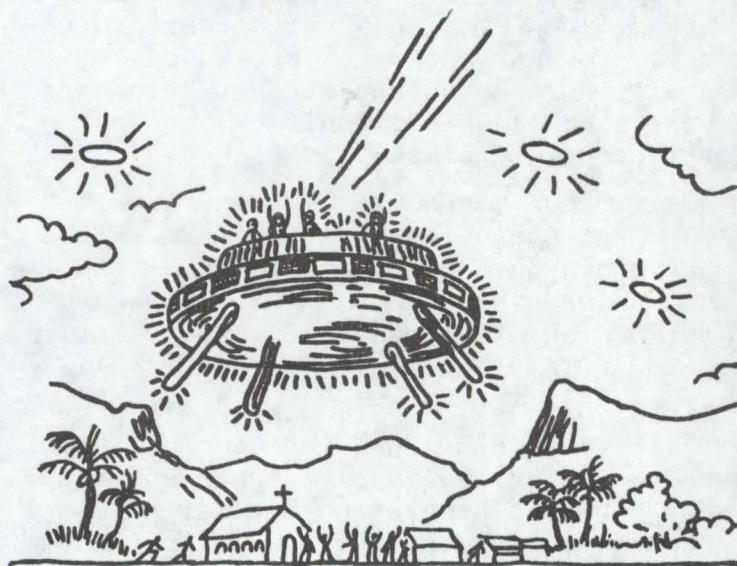

Bild. Father Norman Cruttwells teckning av händelsen 27 juni, 1959 i Boanai.

Frågan om man tror på ufos eller inte är irrelevant. Om man definierar ufos som uforapporter och dessas genomgående beståndsdelar, finns fenomenet där. På den enklaste nivån har jag delat in fenomenet i sex kategorier. De flesta rapporterna är om ljus, som beter sig underligt på natthimlen, så jag kallade dessa helt enkelt för nattliga ljus. Eftersom de flesta dagsljusobservationerna handlar om ovala former och oftast rapporteras vara metalliska, kallar jag dessa för dagsljusdiskusar. En egen kategori behövs också för de ufos som observeras på radar. Sedan har vi närkontakterna. Vid närkontakter av första

graden har vittnet befunnit sig högst 100 meter från objektet, men varken vittnet eller omgivningen har påverkats fysiskt. Vid närkontakter av andra graden har ufot påverkat vittnet eller omgivningen eller både och. Människor eller träd kan få brännmärken, hål eller ringar finns efterlämnade på marken. Och den mest otroliga formen, närkontakter av tredje graden, där människoliknande varelser förekommer i observationen.

OMNI: Den tredje kategorin gav Steven Spielberg titeln till filmen "Närkontakt av tredje graden". Hur kom du på den beteckningen och hur reagerade du när Spielberg använde den i sin film?

HYNEK: Jag ville inte använda ett klassifikationssystem som pekade mot en viss lösning, så jag kopierade helt enkelt den benämning som fysiker använder för att beskriva kollisioner - kollisioner av första och andra graden. Jag kommer fortfarande ihåg när jag promenerade genom Hollywood omkring elva på kvällen såg den jättelika skylten med "NÄRKONTAKT AV TREDJE GRADEN", vilken känsla!

OMNI: Hur har ditt arbete hjälpt dig att förstå av ufos är?

HYNEK: Det har hjälpt mig att formulera en övergripande fråga: "Ger fenomenet en ny typ av empiriska bevis på samma sätt som Van Leeuwenhoek genom sitt mikroskop upptäckte bakterier?" Den stora frågan är om ufo-fenomenet kan förklaras med utgångspunkt från dagens vetenskapliga nivå. Jag tror att svaret är nej. Ta t.ex. de fall där bilar plötsligt stannar. Condon-kommittén försökte åstadkomma denna effekt genom att utsätta en bil för ett intensivt magnetiskt fält. Detta ändrade hela bilens magnetiska identitet, men motorn stannade inte. Här har vi alltså något som inte kan förklaras idag. Här ett annat exempel: Ufos ses sväva ljudlöst och sedan ge sig av med oerhörd hastighet, ibland med blinkade ljus. Ett jetplan kan ge sig av snabbt och en helikopter kan sväva stillastående i luften. Men jag känner inte till någon anordning som kan göra båda de här sakerna och dessutom ljudlöst. I båda fallen skulle den hårdackade kritikern ha ett svar: "Det har aldrig hänt." Om han har rätt, är ufo-fenomenet inte längre fysiskt, utan psykologiskt. Då gäller det alltså för psykologerna att förklara för oss hur tio människor på olika platser, oberodande av varandra, kan rapportera identiska detaljer.

OMNI: Det kan ju vara en möjlighet?

HYNEK: Naturligtvis kan det vara så att

ufo-fenomenet har mer att lära oss om oss själva än om universum. Vi har inga svar, men det finns ett antal möjligheter.

OMNI: Även möjligheten att det handlar om besökare från yttre rymden?

HYNEK: Det är givetvis en möjlighet, men svår att acceptera. Min största förhoppning är att, allteftersom forskningen framskrider, kommer det att bli möjligt att bevisa att ET-hypotesen är ohållbar, att den helt enkelt inte håller för en vetenskapsman. Om man låter tjockleken på ett vanligt spelkort representera avståndet mellan Jorden och Månen, hur många kort behövs det för att illustrera avståndet till närmaste stjärna, förutom solen? Antalet är bedövande. Det behövs 30 km kort. Om man lägger till två kort i sekunden och arbetar vanlig 8-timmarsdag, tar det 8,5 år. Det finns helt enkelt ingenting i vår nuvarande teknologi som skulle göra det möjligt att färdas över sådana avstånd. Och jag har alldeles för mycket respekt för Einstein för att tro att man kan färdas fortare än ljuset. Det finns även andra saker som talar till ET-hypotesens nackdel. Våra detektorer av olika slag, som är tillräckligt känsliga för att upptäcka en fotboll på 1000-tals km avstånd, ser inga ufos som passerar in och ut. Ändå förekommer så många rapporter att om ufos vore rymdskepp skulle det vara liktydigt med att missa en apolloavskjutning varje halvtimme.

Vi har också det faktum att dessa förmodade främlingar inte beter sig som vi skulle göra om vi besökte en annan värld. De sammankallar inte till allmänt möte med presidenten. De försöker inte ens idka handel eller förklara anledningen till sin närvaro. Dessutom tycks de finna sig väl tillrätta med vår gravitation och atmosfär, vilket verkar osannolikt.

OMNI: Du lutar åt en psykologisk synvinkel.

HYNEK: Stopp ett tag, vad menas med psykologisk? Jag försöker alltså göra klart att från vilken nivå man än närmar sig ufo-fenomenet, får man problem. Antingen ufos existerar eller inte, rör de sig slumpmässigt. De verkar vara programmerade att uppvisa vad som verkar vara nyfikenhet och bestämda avsikter.

Det finns en annan sak i samband med ufo, som undgår de flesta, det faktum att vissa ufos plötsligt bara dyker upp.

och lika plötsligt försvinner. Det typiska ufot ses av ett antal människor, det verkar solitt och lämnar spår efter sig, sedan ger det sig av hastigt. Men det rapporteras mycket sällan från stad till stad. Om en 747 lämnar New York på väg mot San Francisco, kan man ju spåra den utefter hela vägen. Så är det inte med ufos. Ufos uppträder spontant inom ett begränsat område, förblir synligt en kort stund och försvinner sedan utan ett spår. Detta beteende påminner oss om ljusets egenskaper, som kan uppfattas som antingen en vågrörelse eller partikel, beroende på omständigheterna vid observationen. Kanske ufos också har två liknande aspekter. Det kanske är ett övergångsfenomen mellan vår egen och en parallell verklighet, dörren till en annan dimension.

Observera att detta bara är spekulationer inte något jag vet att det är så. Alla andra teorier är lika mycket värda.

OMNI: Vilken teori skulle kunna förklara den mest förbryllande sidan av ufo-fenomenet, där vittnena säger sig ha blivit förda ombord på farkosten?

HYNEK: Det är uppenbart att sådana fall fångar allmänhetens intresse. Spielberg gjorde inte en film om nattligaljus eller ens dagsljusdiskussioner. Närbkontakt av tredje graden var lockande, därför att den förde in en annan intelligens. Det väckte förundran, beundran, rädsla "Är de här för att använda oss som husdjur, eller behöver de en ny typ av proteintillskott?" Vad vill de här?

Förmodligen har jag tillgång till mer information om "kidnappings-problematiken" än de flesta, men ur detta uppstår bara ännu fler frågor. Ta det klassiska fallet med Betty och Barney Hill. Barney var en färgad posttjänsteman och Betty vit och socialarbetare. På väg hem från en semester i Kanada 1961, gjorde de vad som skulle kunna betraktas som en typisk ufo-observation. Barney fick en plötsligt impuls att svänga in på en sidoväg. De kom till något som verkade vara ett väghinder när, enligt egen utsägo, några varelser började närma sig bilen. En av dem var på väg att sticka in handen genom sidorutan och det är allt Barney och Betty minns. Två timmar senare återfick de medvetandet. De befann sig då 5 och en halv mil söderut och hade ingen aning om hur de kommit dit och det oroade dem naturligtvis. De började drömma om händelsen och sökte slutligen upp dr. Benjamin Simon, som var känd för sin behandling av bl.a. minnesförluster. Han använde sig av hypnotiskt regression för att återkalla

Betty Hills teckning av "ledaren"

upplevelsen hos patienterna. Han intervjuade dem aldrig tillsammans och de tilläts aldrig lyssna till varandras bandinspelningar. När behandlingen var slutförd, visade det sig att båda makarna berättade samma historia. Utomjordiska varelser hade tvingat dem att lämna bilen och gå mot farkosten, där de togs åt olika håll och genomgick en slags medicinsk undersökning. Betty sade att de stack en nål i hennes navel och tog hud- och nagelprover. Barney sade att de tagit prov på hans sperma.

Paret bjöd mig över på middag med familjen Hill och försatte dem efteråt i hypnos. Jag tilläts sedan fråga ut dem i en och en halv timme. De satt alldeles intill mig och när Barney kom till händelsen, där varelsena tar dem med sig ut ur bilen, skrek han rakt ut, absolut dödsförskräckt. Det gav mig rysningar. Jag vill påstå att han vore värd en Oscar för den föreställningen om han verkligen skådespelade.

OMNI: Fanns det inte en stjärnkarta med i sammanhanget, som Betty såg?

HYNEK: Enligt Betty frågade hon ledaren varifrån de kom. Han drog då ut en tredimensionell karta ur väggen. Han berättade att prickarna var stjärnor och linjerna handels- och expeditionsrutter som hans folk vanligen följde. Sedan frågade han: "Vet du var du befinner sig på kartan?" Betty kunde inget om astronomi. Ledaren tyckte då det hela var meningslöst. Men under hypnosen ritade Betty stjärnkartan. Jag programmerade in den i en dator och som det verkar, när man sitter där och manipulerar med kontrollerna, passar den utmärkt ihop med en del av himlen, som kan ses i teleskop. Kartan är bevis både för och emot. Men för mig spelar det inte så stor roll vilket som gäller

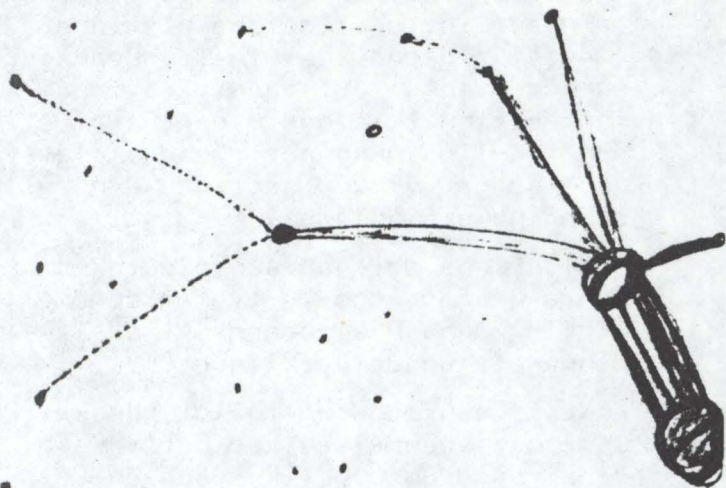

Bild. Stjärnkartan som Betty Hill ritade under hypnos.

Varelsernas planet skulle ändå ligga 25 mil spelkort från oss. Problemet återstår. Hur lyckades de ta sig hit? Jag tror inte de gjorde det, i varje fall inte rent fysiskt.

OMNI: Så du förnekar alltså fallet Hill?

HYNEK: Absolut inte. Efter att ha intervjuat inte bara Barney och Betty Hill, utan även andra som varit med om liknande händelser, är det en sak som är klar. De tror benhårt på att det verkligen hänt och de vidhåller att det var verkligt. Men på vilken verklighetsnivå? Är det en psykologisk verklighet, fysisk verklighet, eller något annat? För närvarande har vi inte tillräckligt med bevis och vilket svar jag än ger skulle sakna värde.

OMNI: Professor Michael Persinger vid Laurentian University menar att ufo-observationer är visioner, som kommer av elektromagnetiska fält från jordens skorpa.

HYNEK: Persinger är en mycket entusiastisk vetenskapsman med överväldigande energi och självförtroende. Han kan ha rätt. Men jag blir inte övertygad förrän han kan bevisa att elektromagnetiskt fält utan anslutning till elektroder kan framkalla en vision.

OMNI: Alvin Lawson, som är professor vid California State Institute, menar att de som tror sig ha varit ombord på ufos, i stället upplevt traumat vid sin egen födelse. Medicinska instrument, den långa tunneln till livmodern har blivit ufonatuernas medicinska undersökningar och utomjordiska ljusstrålar.

HYNEK: Jag tror inte att babisar som passerar genom födslokanalen, har något minne av detta. Lawson som är engelsklärare, har fastnat i denna teori. Jag tror helt enkelt att han pratar nonsens.

OMNI: Kan de som kidnappats av ufonauter ge uttryck för någonslags Jungianska arketyper, psykologiska symboler som jagar oss alla?

HYNEK: Varför just i denna tidsepok? Varför såg man då inte kopiösa mängder ufos under 1800-talet?

OMNI: Kanske därför att den moderna teknologin ger upphov till denna speciella typ av arketyper. Fantasifigurer har ju alltid funnits. Folk har sett älvor, monster, drakar. Kanske arketyperna varierar från en tidespok till en annan.

HYNEK: Jung dog ytterst förvirrad när det gäller ufo-frågan. Han ville väldigt gärna visa att ufos var en projektion av det kollektiva undermedvetna, men kunde aldrig förstå varför de lämnade fysiska spår. Hur skulle en arketyper kunna bränna buskar, lämna radarekon eller landningsmärken? Det är till viss del mitt problem också. Närbakterna av tredje graden kan inte sopas under mattan. Inom vetenskapen kan man inte strunta i data bara för att de känns obehagliga.

OMNI: Ändå förnekar du ET-hypotesen. Vad tror du då det är som försigår?

HYNEK: Vad jag förnekar är idén att varelser av kött och blod besöker jorden. Jag vet att ur astronomisk synvinkel är sannolikheten för andra intelligenser i universum enormt stor. Men vår syn på denna intelligens är väldigt provinsiell. När vi söker efter liv annorstädes, tänker vi oss det i en form som vi är vana vid. Det tror jag är ett misstag. Jag föredrar George Walds (Harvard) åsikt. Han menar att medvetandet kan separeras från den kropp, där det vanligen befinner sig.

Jag håller också med Arthur Clarke, som menar att när vi söker efter liv på andra världar ska vi inte bara söka efter liv i den form vi känner till, men även efter liv som är helt olikt vårt eget, kanske i en form som vi över huvud taget inte kan föreställa oss. Vi förstår att det finns andra solsystem, men vi är fortfarande ego-centriska när det gäller frågan om liv. Kanske ufos är ett instrument för att göra oss medvetna om sanningen, introducera för oss en ny form av liv och verklighet. Ufos kanske är illusioner skapade av medvetanden som existerar vid sidan om protoplasman.

OMNI: Men varför, och varför just nu?

HYNEK: Det enda man kan göra är att konstruera några scenarier. Antag att för en million år sedan placerade en

utomjordisk intelligens en sensor i vårt solsystem. Om den sände hem en rapport vart 1000:e år, skulle dessa rapporter varit ganska monotona åtminstone vad det gäller Jorden och den mänskliga rasen. "Den mänskliga rasen fortsätter att föröka sig och starta krig; Den mänskliga rasen fortsätter att föröka sig och starta krig." Men kanske den senaste rapporten lämnade besked om att saker och ting höll på att hända: elektriska ljus, atom energi, månfärder osv. Med andra ord, den mänskliga rasen har plötsligt börjat bli intressant för en annan intelligens.

Ett annat scenario är att någon intelligens plötsligt upptäck att människan är en utrotningshotad art. Kanske försöker de skydda oss på samma sätt som vi försöker skydda valar, sälar m. fl. Det här är gissningar och fjärran från något faktiskt, men det kan ju vara en förhoppning. Antag att när någon insnöad tokstolle försöker trycka på knappen, så fungerar den inte.

Ett annat scenario är det jag brukar kalla för älgfabeln. En älg vandrar genom det nordvästra territoriet, när han plötsligt får se en främmande farkost med några mycket underliga varelser i. Han upplever tidsluckor i minnet och vaknar så småningom upp och vet att något har hänt. Farkosten och varelserna är borta men själv går han tillbaka till sina älgkompisar och berättar vad som har hänt. De säger; "Vad har du druckit för något egentligen?" Trots att han inte vet det var den underliga farkosten en helikopter och de underliga varelserna människor. De hade sövt honom med en bedövningsinjektion och implanterat en sändare. Så när älgen vaknar upp har han ingen som helst aning om att varje gång en satellit passerar ovanför registreras hans blod, hjärtrytm osv. vart han än befinner sig. Det är inte omöjligt, men absolut inte bevisat, att vissa människor som tagits ombord på ufos, kanske har valts ut som försökskaniner.

OMNI: Närbakter av tredje graden kan ju också vara rena fantasier.

HYNEK: Det kan jag inte förneka. Därför vill jag inrikta min forskning främst på närbakter av andra graden, där det förekommer fysiska spår. Kanske ett främmande medvetande skapar inte bara illusioner utan även verkliga fakoster och även riktiga varelser. Om det inte vore fysiska varelser, skulle de inte lämna fysiska spår. Låt oss anta att en extremt avancerad civilisation har förmågan att projiciera en tankeform som, i likhet med holografiska bilder, under en begränsad tidsrymd kan anta en tre-

dimensionell materiell form. Det här är naturligtvis vilda spekulationer, men om det är något som ufo-fenomenet gör, så nog tvingar det en att utvidga fantasin, att få oss medvetna om att den trevliga ombonade värld vi lever i bara är det vi kan se, inte den fullständiga omgivningen.

OMNI: Finns det några närbakter av andra graden, som du tycker speciellt skulle kunna hjälpa oss att påvisa denna utvidgade verklighet?

HYNEK: Cash/Landrum-fallet kanske. Personerna i händelsen var Betty Cash, Vicki Landrum och Vikys sonson Colby. De tre var på hemväg från Bingo, när de fick syn på en glödande triangel, som spydde ut flammor ovanför dem på himlen. De stannad bilen för att se på och när föremålet gav sig iväg såg de, enligt rapporten, 23 helikoptrar som eskorterade den. Efter att de kommit hem råkade de ut för en rad fysiska effekter. Deras ögon svullnade, håret föll av, de fick utslag, mådde dåligt och kände sig matta. Händelsen ändrade helt deras liv.

OMNI : Vad tror du var orsaken?

HYNEK: Det ligger väl närmast till hands att anta, att de råkat ur för någon form av mikrovågsstrålning. Rymdskyttel-ingenjören John Scheussier som håller på att undersöka fallet, lutar åt att de tre utsatts för någon militär anordning, som eskorterades av 23 helikoptrar. Han har till och med hjälp Betty, Vicky och Colby att stämma myndigheterna. Men det finns en hake med det här. Varifrån skulle man kunna skaka fram 23 helikoptrar? För det första hände det i julveckan och militären säger själva att de aldrig någonsin skulle ha en övning vid den tiden.

OMNI: Du menar väl inte att det rörde sig om 23 utomjordiska helikoptrar?

HYNEK: Nej, det är ju otänkbart. Men kanske såg observatörerna en holografisk projektion av helikoptrarna. Det tror jag mer på än 23 verkliga helikoptrar från någon okänd flygbas, eftersom ingen militär säger sig ha sett så många helikoptrar av den här speciella typen.

OMNI: Ändå tror jag vi måste beakta det faktum att vissa av dessa observationer kan vara militära maskiner. James E. Oberg har förklarat många rapporter med hemliga sovjetiska raketuppskjutningar.

HYNEK: Nu för tiden kan naturligtvis

vissa rapporter härledas till vår egen teknologi. Från 1947 till 1955 fanns det nästan ingen ufotappart som hade kunnat härledas till dåtidens teknik. Och ännu i denna dag kan vi inte kopiera vissa aspekter av fenomenet. Vi har fortfarande ingen farkost som kan sväva stillastående och sedan accelerera med hög hastighet.

OMNI: Så vitt man vet ja. Men myndigheter har varit inblandade även på andra sätt. Gruppen CAUS (Citizens against UFO Secrecy) hävdar att myndigheterna försöker dölja ufo-information. De har nyligen med hjälp av informationsfrihetslagen försökt komma över hemligstämplat material. Har de funnit något och tror du myndigheterna döljer något?

HYNEK: Vad kan man dölja? Man kan dölja misstag, slarv och politiska fadäser. Jag kan inte själv se att det finns någon djävulsk Machiavellisk cover-up. Myndigheterna hemligstämplade en hel del av dessa oförklarliga observationer och CAUS lyckades locka fram en del. De viktigaste rörde strategiska flygbaser.

CAUS fick bl.a. reda på att det hösten 1975 hade varit ett antal observationer flygbasen Loring i Maine, Wurtsmith Air Force Base i Michigan, Malmstrom Air Force Base i Kanada. I alla dessa fall, enligt de hemligstämplade dokumenten, befann sig ufos i närheten av kärnvapenlager. En helikopterpilot, som sändes för att bevaka ufot vid Malmstrombasen, påstår att ufot manipulerat med datorn och ändrat skjutriktningarna för interkontinentala missiler.

CAUS fann också indikationer som tyder på att det finns ytterligare dokument. När CAUS advokat Peter Gersten sökte efter dessa, blev han tillsagd att de kunde han inte få eftersom det skulle inverka på den nationella säkerheten. Ändå hävdar flygvapnet att man upphörde med Blue Book därför att ufos inte berörde den nationella säkerheten. Hur kan det vara både och? Gersten gick till högsta domstolen, som vägrade behandla fallet. Slutligen lyckade han komma över vissa dokument. Här är ett av dem (Hynek tar fram några papper ur sin portfölj).

OMNI: Allting är ju överstryket!

HYNEK: Censorerna har strykt över nästan allt. Kan man kalla det för ett försök att

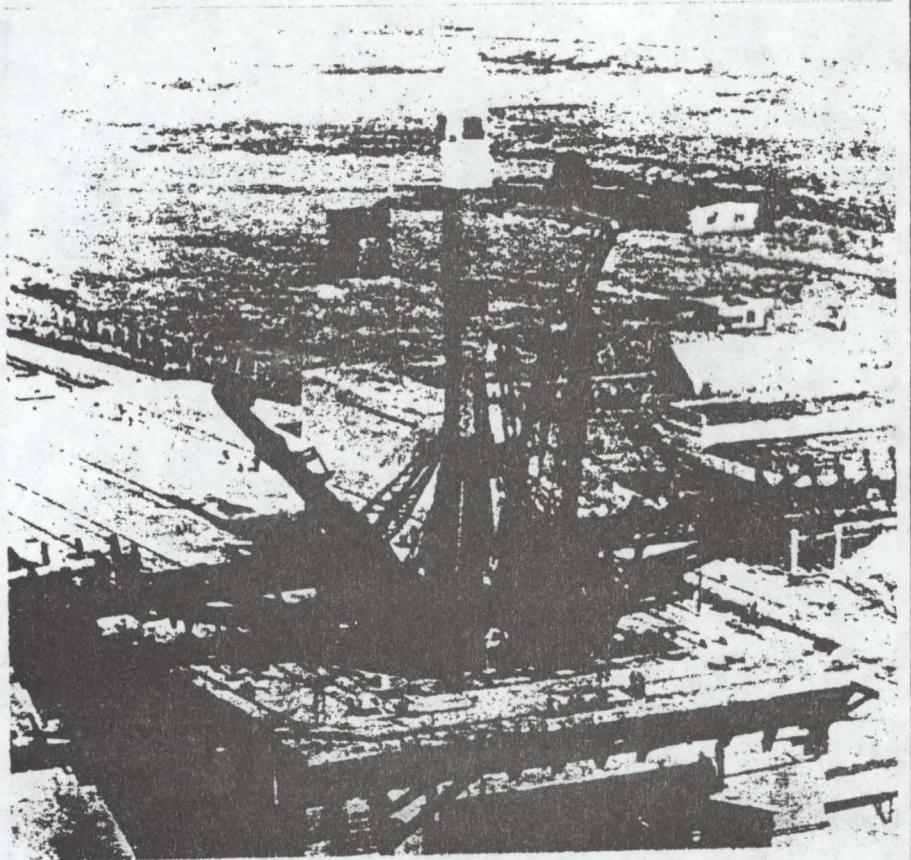

Bild. Sovjets hemliga rymdcenter i centralasien.

dölja något?

OMNI: Hur reagerar du på Larry Bryants påståenden att myndigheterna gömmer kraschlandade flygande tefat och kroppar av främmande varelser?

HYNEK: Bryant är superentusiast och han visar inte gott omdöme. Hans bevis är ett brev som sägs vara från en flygbasofficer, som påstår att han hört talas om varelserna. Det räcker verkligen inte som bevis inför en domstol.

För att vara ärlig, tycker jag inte om att tala om kraschade tefat, därför att jag befinner mig i den situationen att det skulle kunna leda till att man börjar tro på det. Om jag höll en presskonferens och påstod att tefat hade landat och att det låg en besättning djupfryst vid Wrightbasen, skulle ganska många tro på mig. Men det skulle nödvändigtvis inte vara sanning och absolut ingen bra vetenskaplig metod. Jag har blivit en slags uttolkare, den äldre statsmannen inom detta område och jag tänker inte riskera mitt rykte för en god historia.

OMNI: Allt detta leder oss till: Var skall vi dra gränsen? Det är trots allt så att ufofenomenet inte bara består av rapporter från piloter, vetenskapsmän och meteorologer. Det finns ett otal

vittnen som säger sig ha kontakt med utomjordiska varelser?

HYNEK: Sådana påståenden kan ju inte testas. Vi skulle tvingas skrota så mycket av vad vi vet om vår fysisk omvärld för att kunna tro på dem, så egentligen är det ju upp till dem själva att komma med bevisen. När man frågar efter bevis blir det typiska svaret: "Varelserna tillåter mig inte att diskutera det med dig, det är ingenting du kan förstå, det är privata angelägenheter. Här finns ingen möjlighet att vara vetenskaplig.

Men från en annan synvinkel, finns det kanske en orsak. Kultbildningen är en del av fenomenet. Ibland verkar det som psykopater och andra bluffmakare har blivit manipulerade för att få oss att tvivla på de äkta observationerna. Man kan se ufopenomenet som en betingningsprocess för mänskligheten, en kraft som knuffar och styr oss mot ett djupare medvetande om universum. Men kanske den här typen av manipulation fungerar bäst om den sker i det fördolda. Jag skulle vilja jämföra med Jane Goodalls arbete med schimpanser. Vad hade hänt om hon rusat in i schimpanssamhället med buller och bång? Hon skulle ha skrämt livet ur dem. Så vad gjorde hon? Hon närmade sig dem med största försiktighet, lite i taget för varje dag. Hon gav schimpanserna tid att vänja sig vid henne. Kanske ufos använder ett fåtal fanatiska kultanhängare som täckmantel för att vänja oss vid dem själva.

Det bästa exemplet på detta kan vara George Adamski, en av de största bedragarna i branschen. Trots att han inte längre lever har han fortfarande många efterföljare i världen. Han hade ett hamburgerstånd vid foten av Mount Palomar, ett sextumteleskop och kallade sig själv för professor Adamski. Han var inte mer professor än jag är gubben i Månen.

Månen var hans favorit. Han hade varit på Månen och på baksidan fanns yppig vegetation, ufos m.m. Jag ställde några tekniska frågor till honom om brännvidden på hans teleskop. Om han ville visa mig sin kamera. Vad han använde för emulsion. Men allt han gjorde var att visa mig foton. Hans argument stred mot all logik. Han visste ingenting om astronomi eller fysik. Det finns absolut ingen möjlighet att bara ena sidan av Månen skulle kunna ha vegetation och atmosfär. Ändå lyckades han till och med få

Bild. George Adamski

audiens hos drottning Wilhelmina av Nederländerna. Och många människor trodde på honom.

OMNI: Folk kanske förleddes av hans intensitet och övertygelse om att han hade rätt?

HYNEK: Han såg sig själv som en lärare och filosof, som predikade kärlek och broderskap. Och det kanske var den sidan av saken som lockade lärjungarna. Männsikor har ju ofta blickat mot himlen i hopp om hjälp för det ena och det andra. Om det blev missväxt måste man blidka gudarna. Idag söker man en fadersgestalt, men vänder sig fortfarande mot himlen. Och när ufopenemenet dök upp var det som klippt och skuret för den som behövde en flyktväg från överbefolkning, energikriser, atomkrigshot osv. Det skulle ju vara idealiskt om en främmande intelligens grep in och redde ut våra problem. På ett sätt fyller ju ufo-kulterna en viss uppgift om de åstadkommer att vissa människor mår bättre.

OMNI: Dina kritiker skulle kunna använda din teori om det dolda främmande medvetandet för att anklaga dig för samma sak.

HYNEK: För det första kunde jag förmodligen ha använt mitt inflytande för att framstå som ufuguru med ett stort antal lärjungar och som de flesta kultledare bli rik. Det här är något som aldrig skulle fall mig in. Ändå har du naturligtvis rätt. Jag har kniven på strupen hela tiden. Man kan fråga sig varför man forskar i det här ämnet över huvudtaget. Jag har upplevt både med- och motgångar och ibland har det känts meningslöst. Men så dyker det plötsligt upp ett fall som återuppväcker

intresset och då säger man: "Hur i herrans namn förklarar man detta?" Just nu är det en räck observationer i Westchester County, New York, som är mycket intressanta. Där har ett dussintal vittnen, dataexperter, lärare, ingenjörer, meteorologer sett en stort svävande bumerangformation med ljus. Detta fall skiljer sig från andra liknande. Genom att det förekommer många vittnen, som sett det ovetande om varandra i stället för i grupp. Om tre fyra vittnen sitter tillsammans i en bil kan ju alltid en psykolog hävda att de påverkat varandra. Men när människor som befinner sig flera kvarter från varandra rapporterar samma sak ganska detaljerat, då är det något helt annat.

OMNI: I en artikel nyligen i Discoverer stod det att bumerangen bestod av små flygplan i formation.

HYNEK: Några av observationerna hade utan tvekan samband med flygplanen, men inte de flesta. Enmotorsplan kan inte sväva stillastående ljudlöst och flyga under en viss hastighet. Det verkar återigen som om ufofenomenet försöker förvirra begreppen för oss, för att motbevisa sin egen existens. Det är nära nog hundra procentigt bevisat att flygarna gav sig upp och härmade det riktiga ufot inom cirka fyra timmar efter den ursprungliga observationen. Varför? En av de mest tankeväckande uttallandena i "Närkontakt av tredje graden" gjordes av Francois Trauffaut: "Det är ett fenomen *psychologique*." Folk påverkades att gå till berget. Om och om igen var det något som drev människor att gå till fönstret eller utomhus. Karske påverkades också flygarna i Westchester i syfte att misstänkliggöra den verkliga observationen.

OMNI: Ditt personliga mål, som jag förstår det, är att få klarhet. Vad tänker du göra för att nå ditt mål?

HYNEK: Mitt projekt nu är den nya ufo-forskningsinstitutionen i Phoenix, som finansierats huvudsakligen med privata medel. Vi hoppas kunna utföra omfattande ufo-forskning.

OMNI: På vilket sätt hoppas du kunna göra ditt nya center annorlunda än andra ufo-forskningsförsök?

HYNEK: Jag vill inte vara ovänlig, men ufo-rörelsen idag består huvudsakligen av amatörer. De flesta undersökare är inte professionella, ofta dåligt tekniskt utrustade och de saknar ekonomisk uppbackning. Många är också behäftade med fördomar om vad ufos är, eller borde vara för något. Mitt forskningscenter

kommer att vara helt igenom professionellt. Med tillräcklig ekonomisk uppbackning skulle jag dela in forskningen i två områden: passiv och aktiv forskning. Den passiva skulle bestå av två dator-studier, den ena UFOCAT, för Ufokatalog, som redan innehåller c:a 80.000 fall. Den andra UNICAT (för unik katalog) rör jämförande studier för de oftast förekommande detaljerna i samband med ufoobservationer. Dessa gemensamma nämnare - stillastående svävande, bländande ljus, extrem acceleration, ljudlöshet - överensstämmer inte med vad vetenskapen känner till.

Den aktiva delen av arbetet skulle innefatta ett nätverk av psykologer, fysiker, polygrafiska experter, ja även illusionister som kunde undersöka noggrant utvalda fall, även om det skulle krävas flera års forskning. Slutresultatet skulle bli tekniska rapporter, genuint vetenskapliga dokument. Med åren skulle vi samla på oss en uppsättning tekniska rapporter, som vetenskapsakademien kunde acceptera. Jag hoppas kunna visa mina forskarkollegor att ämnet är värt deras uppmärksamhet och att förläjlighande inte är någon vetenskaplig metod.

OMNI: Hur står sig er ufo-forskning i jämförelse med SETI-(sökandet efter utomjordisk intelligens) forskarna som använder radioteleskop för att finnkamma himlen på budskap?

HYNEK: Något ljushuvud har sagt att SETIs slutliga mål är att få de ännu inte födda att tala med de redan döda. SETI-forskarna lyssnar nu efter radiosignaler från avlägsna civilisationer många ljusår bort. Om man fann ett budskap skulle det vara viktigt ur filosofisk synpunkt. Men jag tror inte att det är god politik att spendera miljoner på SETI och inte en cent på att ufofenomenet kanske berör samma område. Det skulle ju vara tragikomiskt om alla dessa pengar gick till att söka efter bevis för avlägsna utomjordiska intelligenser, när bevisen kanske finns rakt framför näsan på oss.

OMNI: Hur går detta sökande ihop med din syn på religion och Gud?

HYNEK: Min personliga övertygelse är att universum inte är följden av en olyckshändelse. Jag känner mig som spindeln i ett hörn på en 747. Den har ingen aning om vart 747:an är på väg, eller vem som byggt den. Allt detta ligger utanför dess fattningsförmåga. Universum ligger utanför min. Sir Arthur Eddington sade att det mänskliga sinnet är som ett fisknät och vilken

slags fiskar som man fångar beror på hur finmaskigt nätet är. Det kommer alltid att finnas fiskar som slinker igenom. Ingen fysiker kan förklara varken meningen eller syfte med universum. Det är alltid roligt att leka med analogier, eftersom precis som med ufos, sätter de fart på hjärnverksamheten. Det skulle vara roligt att någon gång hamna ordentligt insnöad i en stuga på kusten i Maine. Då skulle jag sätta mig framför brasan och berätta och berätta för mina vänner, inte spökhistorier, utan det ena ufo-fallet efter det andra, kväll efter kväll. Det skulle vara toppen att få en sådan chans. Åtminstone tills maten tog slut.

OMNI, februari 1985.

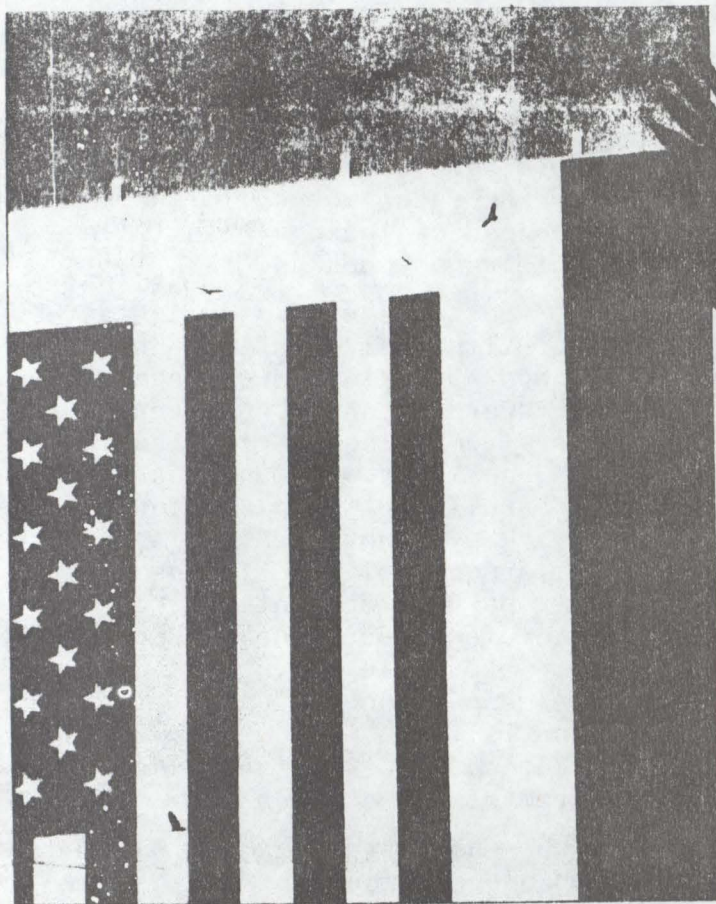
Översättning Ace Svensson

DEM HAR INTE HÖRT TALAS OM DE ENORMA VILDMARKSRESERVATEN I USA, SOM VÅRDAS ÖMT OCH ERBJUDER NÅGOT SÅ OYANLIGT SOM VÄLBESKAD "ORÖD" VILDMARK.

VILDA FORSAR MED LAXFISKADE BRUNBJÖRN, ÄLGAR OCH RISKEN ATT DELA TÄLT MED EN GRISSLY ÄR NÅGOT AV ETT VARUMÄRKE OCH DET HAR BIDRAGIT TILL ATT DRA UPPMÄRKSAMHETEN FRÅN USAS I SÄRKLAAS STÖRSTA TILLFLYKTSORT FÖR UTRÖTNINGSHOTADE DJUR. KONSTIGT ÄR DET VÄL DÅ INTE ATT DEN STÖRSTA FÄGELN SOM FLYGER I DEN NATIONALPARKEN ÄR BRÄ MYCKET STÖRRE ÄN DEN AMERIKANSKA ÖRNEN.

KENNEDY SPACE CENTER OCH DÅ FRÄMST DET 42100 HEKTAR STORA MERRIT ISLAND HAR NÄMLIGEN BLIVIT EN AV DE SISTA TILLFLYKTSORTERNA FÖR "SAM-THE-EAGLE" SOM TRIVS ALLDELES UTMÄRKT IHOP MED RYMDSKYTTELN.

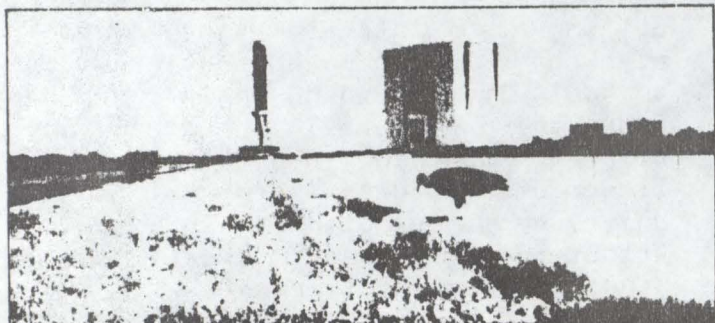
NASA's ZOO

NASA köpte Merrit Island 1960 när ön hotades av utbyggnad av ett oljeraffinaderi och började genast integrera området i sina "rymdbas"-paner, vilket man skulle kunna tro räddade djurlivet från askan till elden.

Men NASA kände sitt ansvar och när bygandet kom igång 1963 var hela tiden Fish & Wildlife Service (FWLS) inkopplade som rådgivare och resultatet visade sig bli övervältigande.

Sköldpaddor lägger sina ägg ett par hundra meter från startplattorna och fåglarna utnyttjar de enorma byggnaderna som klippor. En sköldpaddsexpert vid namn dr. Lov Ehrart förutser att det år 2000 kommer stranden på Merrit Island förmodligen att vara den enda stranden i Florida som den gröna sköldpaddan kommer att använda. Men det är inte alltid samarbetet mellan djurlivet och civilisationen fungerar som det ska. Hackspettar har ibland i sin iver att bygga bo börjat borra i skytteln huvudtanks skyddande hölje och tvättbjörnar har varit farligt

nära att stoppa nedräkningen då de tuggat på elkablarna.

Ett annat problem är turisterna och alligatorerna. De två passar inte riktigt ihop och den 5000 starka alligatorgruppen har sina kontroverser med sina tvåbenta antagonister. Ibland har några av de 2 miljoner turisterna klagat över att "de tama alligatorerna inte låg stilla för fotografering".

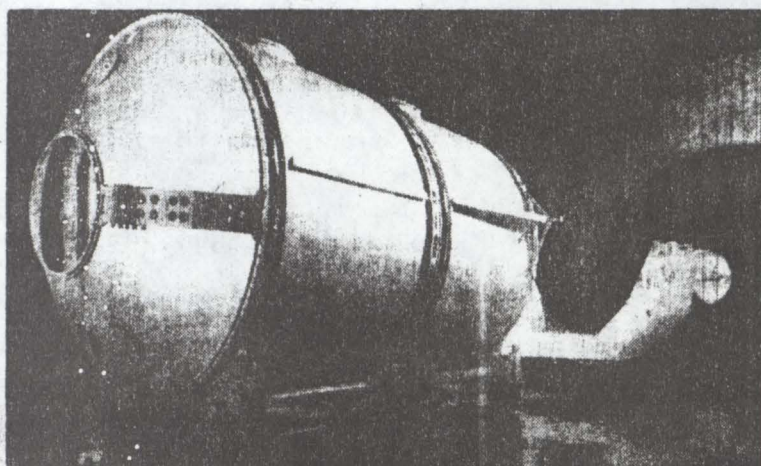
Alligatorerna är dock alltifrån tama och inte alls villiga att fotograferas. En gång hade en fyra meter lång alligator kravlat sig upp på en sandbank i hopp om att kunna få sig lite käk och råkade somna i den sköna solen.

En dam placerade resolut sin tre år gamla son bredvid dess gap för fotografering. Men sedan gjorde pojken misstaget att placera sin Pepsi-Colaburk på nosen och fick en smärre chock när en skräckslagen alligator krälade bort fortare än kvickt, alltför chockad för att ens ta sig en tugga.

Inte bara alligatorer utan även maneter kostar NASA pengar och tid. En speciellt ovanlig sorts maneter lever i vattnet utanför Kennedy Space Center och hotas ständigt att massakreras av propellrar från fritidsbåtar. Men även NASAs egna fartyg och kustbevakningen utgör numera ett hot när de hämtar skytteln två externa boosterraketer. Därför genomgår all fartygspersonal numera en kurs i hur man upptäcker och undviker maneterna och på så sätt bidrar till att kanske rädda den ovanliga sorten till eftervärlden.

Framtiden för det ovanliga naturreservatet går inte att sia om, men Kennedy Space Center som anläggning lär inte läggas ned på ganska länge och opinionen och ansvarskänslan är mycket stor.

Jörgen Stenkvist.

Redan för fyra år sedan föreslog Bob Parkinson från British Aerospace att det europeiska rymdlaboratoriet kunde ingå i en kommande bemannad marsfarkost.

Forskare föreslår rymdfärd till Mars

EN MÄKTIG PÅTRYCKNINGSGRUPP HÅLLER PÅ ATT BYGGAS UPP I USA FÖR ATT FÖRMÅ NASA ATT SATSA PÅ EN BEMANNAD FLYGNING TILL MARS. EN AV DE LEDANDE INOM GRUPPEN ÄR NOBELPRISTAGAREN CARL SAGAN.

CARL SAGAN HAR FÖRESLAGIT ATT USA OCH SOVJET SKULLE SAMARBETA I SYFTE ATT PLACERA FOLK PÅ MARS "Å HELA MÄNSKLIGHETENS VÄGNAR".

Det är rymdforskare både inom och utanför NASA som försöker få fram ett beslut. De arbetar under namnet MARS UNDERGROUND och distribuerar dekalerna och ordnar konferenser.

De som förespråkar bemannade rymdfärder vill ha någonting som återuppväcker den upptäckarspänning som åtföljde Apollofärderna till Månen.

En bemannad marsfarkost kommer att bli mycket dyr och komplicerad på grund av de livsuppehållande system som måste finnas ombord och på att den måste återvända till Jorden. En förutsättning är att farkosten kan sättas samman i rymden, eftersom den kommer att bli för tung att skickas iväg med raket från jordytan på konventionellt sätt. Den kommer att väga 900 ton. Den kommande amerikanska rymdstationen blir en lämplig punkt att sätta samman marsfarkosten vid. Jesco von Puttkamer, som är chef vid långtidsplaneringen inom NASA, hävdar att en marsfärd skulle kosta uppemot 600 miljarder dollar, medan de största entusiasterna menar att det skulle räcka med c:a 160 miljarder.

Det främsta motivet till att Mars Underground föreslår ett samarbete med Sovjet är att man där har avsevärd erfarenhet av långtidsvistelse i rymden. De enda amerikanska planer som idag finns på färder till Mars gäller en liten farkost 1990 för undersökning av planetens geologi och klimat. Ryssarna har planer på att landsätta en sond på Phobos 1986.

Ur Ny Teknik, 1985:15

ANSIKTET PÅ MARS LIGGER BREDVID EN STAD

KOMMER NI IHÅG ANSIKTET PÅ PLANETEN MARS? INNAN VIKINGSONDERNA NÅDDE MARS 1976 FOTOGRAFERADE MODERFARKOSTEN ETT SYNBARLIGEN OINTRESSANT ÖKENOMRÅDE. TRE ÅR SENARE UPPTÄCKTE NÅGRA DATAFORSKARE BILDER AV ETT ANSIKTE PÅ MARSYTAN OCH NÅGOT I DESS NÄRHET SOM LIKNADE EN PYRAMID.

De analyserade bilderna i detalj och trots att man från början trodde att ansiktet endast existerade på en Vikingbild, upptäckte man ett andra foto, som var taget 35 dagar senare och, enligt forskarna, visade ansiktet med sol-ljuset i en annan vinkel och på en annan tid på dagen. Ansiktet visade sig verkligen vara symmetriskt. Det hade två halvor med ett "öga" och en "kind" på vardera och en "mun" som gick från ena sidan till den andra. På det första fotot upptäckte man dessutom något som liknade en ögonglob med pupill. Slutsatsen var att denna symmetriska struktur "knappast var ett verk helt och hållet av naturen".

Författaren (vetenskapliga artiklar) Richard Hoagland kände till detta arbete och efter att ha mottagit kopior av originalen, upptäckte han vad som kan vara anledningen till ansiktets existens - något som han kallar "staden". Vid tolkning av andra formationer på Vikingfotografierna, hävdar han att han funnit spår efter en försvunne civilisation på Mars.

Anledningen är en samling formationer lokaliserade väster om ansiktet. Bland dessa finns gallerliknande rätlinjiga markeringar som uppbyggnaden av en stad. Hoagland såg också ett antal räta vinklar, som bidrar till att ge ett intryck av en väg som leder mot ansiktet.

Han upptäckte också att vägen ser ut att vara placerad i ett visst förhållande till ansiktet, som ligger utefter nordost-sydväst axeln. Med hjälp av information från Mars-experten William Ward vid Nasas Jet Propulsion Laboratory, har Hoagland beräknat att för 1,5 miljoner år sedan kan ansiktet ha legat i rak nord-sydlig riktning i förhållande till polerna.

Om någon på den tiden stått i centrum av denna hypotetiska stad och skådat österut mot ansiktet, skulle han ha sett soluppgången på mars-årets längsta dag, sommarsolståndet. Marsianerna kunde se solen gå upp rakt ovanför ansiktet just den här dagen.

Närmare undersökningar övertygade Hoagland om att det finns åtminstone ytterliga tre formationer - som han kallar strukturer - som verkar vara placerade i nord-sydriktningen. Han observerade också den så kallade pyramiden på en kulle sydväst om ansiktet. Beräkningar gav vid handen att sommarsolståndslinjen skulle kunna ha passerat rakt över toppen på pyramiden.

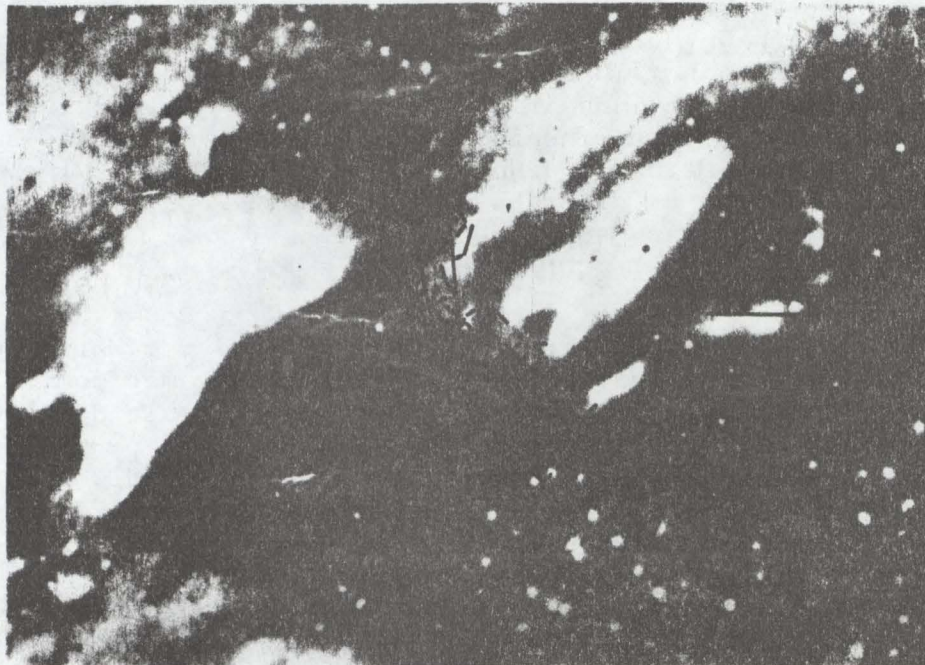
Det mest kontroversiella av Hoaglands påståenden är att i pyramidens skugga finns spår av lämningar efter en stad. Området är nästan en kvadrat med 1, 5 miles sidor.

Han medger att dessa linjer kan vara biprodukter av fotoprocesser, men han är ändå övertygad om att vad han sett verkligen finns där. En av anledningarna är att föremålen i staden kastar skuggor. En annan anledning är att man inte fått liknande defekter på foton tagna av Jorden. Slutligen menar han att det inte finns någon given geologisk förklaring på hur det kan finnas så rätlinjiga mönster på Mars.

Gallermönstret påminner om riktiga stadsgator och är anlagda i linje med soluppgången under vintersolståndet. Enligt en arkitekt och

god vän till Hoagland är det troligt att byggnader skulle ha uppförts så att de mottog största möjliga mängd värme under marsårets kortaste dag.

Hoagland menar att om någon stått i centrum av staden och sett österut just före skymningen, skulle han ha sett Jorden stiga upp över det gåtfulla ansiktet. Hoaglands slutsats är enkel och slående: "Vad vi ser är spåren efter intelligent arbete. Är det en tillfällighet att för 1,5 miljoner år sedan (när Homo Erectus utvecklades på Jorden) steg den marsianska sommarsolen upp över något som är så påtagligt likt ett människoansikte?" frågar han.

Många vill nog gärna besvara den frågan med ett bestämt "ja". NASA-ingenjören och Mars-experten James E. Oberg har åtskilliga synpunkter på Hoaglands teorier. För det första betvivlar han att två foton av ansiktet tagna vid olika tillfällen och ur olika vinklar utför något bevis för att strukturen är tredimensionell.

"Det stämmer inte med mina egna forskning och även andras. Båda bilderna togs från nästan identiska vinklar den ena 36 dagar efter den andra. Om man omvandlar tiden till marsdagar togs fotona enligt Obergs beräkningar inom två timmar under samma dag, vilket innebär att skuggorna inte skulle ha varit tillräckligt olika för att bevisa att ansiktet är tredimensionellt. "Hoaglands påstående stämmer inte med fakta," säger han.

Vad det gäller riktningsen för sommarsolståndet från staden till ansiktet, medger Oberg att Mars en gång har haft en annan lutning. Men, tillägger han, den lutningen har varierat så mycket, att praktiskt taget vilken utsikt som helst mot nordost någon gång kan ha sammanfallit med nästan vad som helst under olika perioder av Mars historia.

En annan av Hoaglands kritiker är vetenskapsmannen Harold Masursky vid US Geological Survey, en av världens ledande experter på marsgeologi. Han var en av dem som utsåg landningsplatserna för Vikingsonderna.

Om ansiktet säger Masursky att det

är intressant "eftersom det är ett ansikte", men det ligger i ett område som är starkt eroderat av vatten och frost. Det finns tusen sådana platser på Mars och några av dessa formationer ser "levande" ut.

Om pyramiden i närheten av staden säger Masursky att det är en dålig pyramid. Det ser ut som en produkt av erosion. I Nevada finns pyramider som formats av erosion och förkastningar, som ser betydligt riktigare ut. "Om man påstår att sådana former är bevis för utdöda civilisationer, så är det nonsens."

Masursky jobbar nu på att finna landningsplatser för en kommande Mars Rover. "Och det här är inte ett område jag skulle sända något som kommer att kosta oss miljarder dollar till. Även om det gick att genomföra gratis finns det alltför många andra intressanta platser." Det är emellertid värt att notera att varken Oberg eller Masursky avskriver möjligheten av intelligent liv, eller i varje fall liv, på Mars. "Jag tror att de mest sannolika bevisen för utomjordiskt liv, kommer att vara saker som vi stöter på av en slump," säger Oberg, "och jag tror inte att det kommer att vara småsaker. Så, att söka efter artificiella strukturer på rymdfoton är inget fel - så länge fakta och argument är förnuftiga.

Även om han tvivlar på att någon civilisation funnits på Mars, förhåller sig ändå Masursky öppen för möjligheten, med en viss skepticism i botten. Det har

funnits vatten på Mars såväl som långa perioder av torka. Den ligger längre från Solen än Jorden och dess vatten har varit bundet som is under mycket längre perioder. Detta innebär att förutsättningar för intelligent liv varit mindre goda på Mars än på Jorden. "Men jag kan inte säga att det inte funnits intelligent liv på Mars," medger han. "Jag tror bara att det inte är särskilt sannolikt."

Under tiden fortsätter Hoagland sin forskning. Han har samlat en grupp vetenskapsmän under den gemensamma titeln "Independent Mars Investigation Team" för att studera sina beräkningar

och upptäckter. Efter att ha analyserat foton från den Vikingfarkost som roterat runt Mars, rapporterade han vid Mars-konferensen i Colorado, att det fanns tillräckligt med onormala företeelser för att garantera värdet av fortsatt forskning.

Ytterligare en grupp, "Mars Investigation Group", har startats i samma syfte. "Nu när vi fått en liten inblick i vad som väntar oss vid vår framtida forskning, om Mars, säger Hoagland, "vad finns det mer som ligger gömt eller bortglömt bland de 100.000-tals bilderna på planeten?"

OMNI, mars -85, Acke Svensson

NEDANSTÅENDE RAPPORT KOMMER FRÅN AIR FORCE OFFICE OF SPECIAL INVESTIGATIONS OCH HAR FRISLÄPPTS MED HJÄLP AV DEN AMERIKANSKA INFORMATIONSFRIHETSLAGEN (FREEDOM OF INFORMATION ACT)

RADAR PÅ FLYGBAS UTSLAGEN AV UFO

UNDER DE SENASTE ÅREN HAR AIR FORCE WEAPONS LABORATORY (AFWL) FORSKARE UNDERSÖKT MÖJLIGHETERNA ATT ANVÄNDA LUFTBURNA LASERS FÖR ATT SKJUTA MED LAND-TILL-LUFT-MISSILER. SANDIA NATIONAL LABORATORIES (SNL), UNDER WESTERN ELECTRIC CO. INC. FÖR ENERGI-DEPARTEMENTET UTVECKLAR ELEKTRONIK TILL KÄRNVAPEN OCH KRYPTERINGSUTRUSTNING FÖR NATIONELLA SÄKERHETSBYRÅN. BÅDE SNL OCH AFWL ANVÄNDER SIG AV KIRTLANDS TEST-OMRÅDE. KIRTLAND MANZANO WEAPONS STORAGE AREA ÄR DESSUTOM EN AV DE STÖRSTA KÄRNVAPENLAGREN I USA.

ENLIGT RAPPORTEN SKICKAD TILL BARRY GREENWOOD, STONEHAMN, MASSACHUSETTS, VAKTADE DE TRE SÄKERHETSMÄNNEN VID KIRTLAND DET HÄR VAPENLAGRET VID 23.30-TIDEN DEN 8 AUGUSTI 1980, NÄR DE UPPTÄCKTE "ETT VÄLDIGT SKARPT LJUS PÅ HIMLEN" C: A 4,8 KM BORT. SERGEANT STEPHEN FERENZ, FLYGSOLDAT MARTIN W. RIST OCH FLYGSOLDAT ANTHONY D. FRAZIER OBSERVERADE HUR LJUSET FÄRDADES MED HÖG HASTIGHET OCH "STANNDE PLÖTS-LIGT" I LUFTRUMMET ÖVER TESTOMRÅDET.

"Ljuset landade i Coyote Canyonområdet", skriver AFOSIs (Air Force office of special investigations) agent Richard C. Doty i rapporten. "Något senare såg de tre ljuset lyfta och försvinna upp i hög fart."

Trion trodde sig först ha sett en helikopter, säger Doty, men kom snabbt underfund med att objektets mystiska luftmanövrer effektivt uteslöt den möjligheten.

FLER VITNEN TILL DET MYSTISKA LJUSET

Tre dagar senare fick agenten veta från Sandia Säkerhetsofficer Russ Curtis att det hade varit ett annat vittne till det underliga ljuset. Tydligt hade en vakt från Sandia sett det ungefär vid 00.30-tiden den 9 augusti, när han körde på Coyote Canyonvägen, på väg för

att kontrollera en av de extra bevakade byggnaderna i området, som innehöll nukleärt material. När han närmade sig byggnaden upptäckte han också vad han tog för en helikopter.

"Men efter att ha kört närmare observerade han ett runt diskusformat objekt", rapporterar Doty. "Han försökte få förstärkningar via radio men radion fungerade inte. När han närmade sig föremålet till fots beväpnad med en pistol, lyfte det vertikalt och försvann med hög hastighet."

Doty noterar att vakten, en före detta helikoptermekaniker inom armén, "som önskar vara anonym av rädsla för represalier," var helt säker på att han inte hade sett en helikopter. Två veckor efter de tre säkerhetsmännens observation såg tre andra ett skarpt lysande objekt

landa nära en av byggnaderna med nukleära komponenter i Coyote Canyon under den första veckan i augusti. Av rädsla för repressalier hade vakten väntat med att rapportera observationen.

En fysiker från Albuquerque observerade också himlen över Kirtland från sitt hem i närheten. Dr. Paul Bennewitz blev så intresserad av vad han såg, att han kontaktade Doty och den 26 oktober besökte han tillsammans med Jerry Miller, vetenskapsrådgivare vid flygapnets test- och utvecklingscenter (AFTEC) dr. Bennewitz.

Bennewitz konfronterade de två männen med "fotografier och nästan 1000 meter 8-mm film, som visade oidentifierade flygande föremål över och runt Manzano Vapenförvarings-område och Coyote Canyon testområde, enligt major Thomas A. Cseh, som är chef för Kirtlands säkerhetsavdelning.

Enligt major Csehs rapport kom Miller, som tidigare arbetat för Projekt Blue Book, fram till att Bennewitz material "helt tydligt visar några sorts oidentifierade flygande föremål som fångats på film."

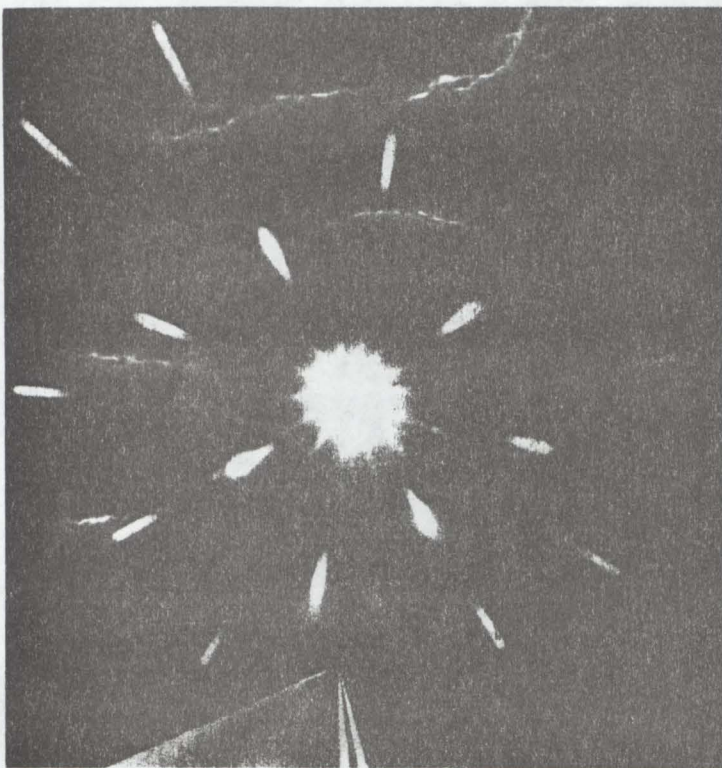
RADARSYSTEM UTSLAGET

Albuquerque-forskaren visade än en gång upp sina bevis den 10 november på Kirtland-flygbasen, vid ett möte med general William R. Brocksher, chef för flygvapnets säkerhetspolis. Tillsammans med general Brocksher var fyra överstar, AWFL-chefen dr. William Lehman och Ed Breen, instrumentspecialist. "Jag hade en känsla av att de visste vad det var jag talade om", säger Bennewitz i en telefonintervju.

Augusti 1980 blev en provotid för myndigheterna på Kirtland. Den 13 samma månad upplevde man ännu ett mystiskt fenomen, när en kraftig högfrekvent störningssändning slog ut basens inflygningsinstrument och sökradar. Enligt dokument från en flygvapenkälla, som vill vara anonym, var störningen så effektiv, att mellan klockan 16.30 och 22.15 var basens hela inflygningsradarsystem helt utslaget. Reservsystemet slocknade också.

Radiofrekvensmonitorer vid Defense Nuclear Agency, som handhar elektromagnetisk forskning vid Kirtland, spårade störningen till ett område nordväst om Coyote Canyon.

En genomsökning av säkerhetspolisen gav ingenting som kunde orsakat störningen. Inga tester hade företagits i området. Vid 22.16 tiden den 13

augusti fungerade all radarutrustning normalt igen.

Det var inte första eller sista gången ett eller flera ufon besökte känsliga försvarsområden i USA...

Källa: *Flying Saucer Review*
Övers. Jörgen Stenkvist

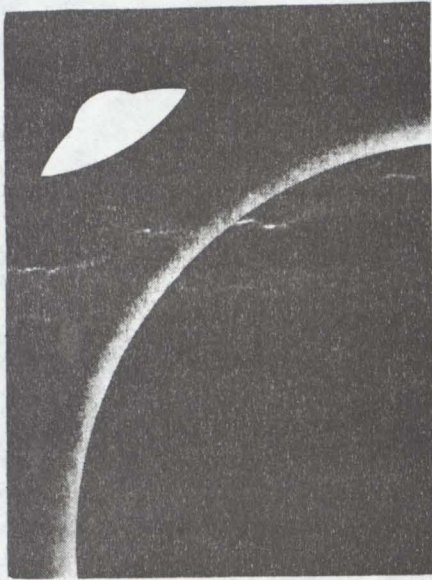
PRESSEN BEKRÄFTAR

NYSLÄPPTA REGERINGSRAPPORTER DOKUMENTERAR FEM OBSERVATIONER AV OIDENTIFIERADE FLYGANDE FÖREMÅL ÖVER FLYGVAPENBASEN I KIRTLAND. DE MYSTISKA NÄRKONTAKTERNA FINNS BESKRIVNA I FLYGVAPENRAPPORTER OCH HAR SLÄPPITS MED HJÄLP AV INFORMATIONSFRIHETSLAGEN:

1. Den 8 augusti, "tre säkerhetsmän...på uppdrag vid Manzano Vapenförrådsområde, upptäckte ett oidentifierat ljus i luften som färdades i norrlig riktning och stannade över Coyote Canyonområdet i försvarsdepartementets hemliga testområde i Kirtland Air Force Base", rapporterade regeringen.

2. Nästa dag, den 9 augusti, observerade en säkerhetsvakt vid Sandia Laboratories på basen, ett skarpt ljus nära marken bakom en byggnad i Coyote Canyon. När

han körde närmare, såg han ett runt diskusformat föremål och försökte kalla på hjälp via radio, men den fungerade inte.

Vakten, som vill vara anonym av rädsla för repressalier, gick då fram till föremålet beväpnad med en pistol. Plötslig lyfte det rakt upp med hög fart.

Vakten, som tidigare varit helikoptermekaniker, fastslog att UFOt inte var en helikopter.

3. Följande dag, den 10 augusti, såg en polis i New Mexico ett flygande föremål landa i Manzanobergen mellan Belen och Albuquerque. När han rapporterade observationen till Kirtland fick han svaret att flygvapnet inte undersökte observationen, såvida inte de inträffade inom flygbasområdet.

Tre dagar senare, den 13 augusti, slogs radarutrustningen på Kirtland och Albuquerqueflyplatsen ut under fem timmar av okänd anledning. En representant från flygvapnet fastlog att "närvaron av fientlig störningssändning inte kan avslutas". men tillade, "inga bevis tyder på detta."

4. Nio dagar senare, den 22 augusti, såg tre andra säkerhetsvakter samma flygande fenomen som beskrivits av de tre vakterna tre veckor tidigare. "Än en gång landade föremålet i Coyote Canyon. Vakterna såg aldrig föremålet lyfta, säger rapporten.

5. Det slutliga Kirtlanddokumentet är daterat den 28 oktober 1980. Idet fastställer flygvapnets vetenskaplige rådgivare Jerry Miller att filmen tagen av Paul Bennewitz "visar tydligt... några sorts oidentifierade flygande föremål vid Kirtland." Miller har tidigare varit ufoundersökare för Projekt Blue Book, flygvapnets speciella avdelning för undersökningar av UFO-fall.

Bennewitz, som är chef för en lokal elek-

tronikfirma bor vid norra utkanten av Manzanobasen.

Han sa att det var den 2 februari, 1980 som han såg fyra tefats- eller hattformade föremål uppradade bakom det yttre stängslet på Manzanoområdet. "En svart fläck och ett stort blått halofenomen framträdde, som verkade skapa objektens kraftfält. Det blixtrade till under dem då de hoppade upp från marken ett 100-tal meter, vände mot höger och försvann söderut. Han filmade hela händelsen från cirka 2,5 km avstånd.

Bennewitz tog, enligt den officiella flygvapenrapporten som skrevs flera månader senare, stillbilder och ungefär 1000 meter film "visande oidentifierade flygande föremål flyga över och runt Manzanos vapenlagringsområde och Coyote Canyons testområde." Men Miller rapporterade endast att "inga slutsatser kunde dras om dessa föremål utgjorde ett hot mot Manzano-Coytoteområdena."

DEN 19 NOVEMBER meddelade flygvapnet Bennewitz om att de inte skulle undersöka föremålen och "inte var i stånd att utvärdera informationen och fotografierna han samlat." Men de rapporterade objekten fångade f.d. New Mexico-senatorn Harrison Schmitts intresse (Schmitt har även varit astronaut vid Apolloprojektet) och han frågade varför flygvapnet vägrade göra en undersökning.

Under de senaste åren har Bennewitz, som är övertygad om att UFOs är utomjordiska farkoster, ringt Kirtland för att återigen begära en utredning, sade George Pearce (PR-officer vid Kirtland) "Bennewitz sade att han var i kontakt med främmande varelser genom sin dator och han ville att vi skulle undersöka."

Jag svarade honom att vi inte undersökte sådana här saker sedan Projekt Blue Book avslutades 1969 efter 22 års undersökningar. Han var naturligtvis inte nöjd med svaret. "

Överste John Aday PR-chef på Kirtland, sade att Projekt Blue Book fastslog att UFOs inte är något hot mot den nationella säkerheten. Han sade att han inte hade en aning om vad 1980 års observationer kunde ha varit för något. "Jag skulle kunna gå och grunna hela dagarna i ända på vad som kan ha skett där ute, men det tänker jag inte göra." Han tillade att när flygvapnet undersöker UFOs kommer man ofta fram till att de är väderballonger eller

*liknande.

"Jag påstår inte att det Bennewitz och säkerhetsvakterna såg var något i den stilen, men på basis av våra undersökningar verkar det troligt att de inte var farliga för vår nations säkerhet."

BENNEWITZ BERÄTTELSE

Bennewitz berättade tidigare i veckan för en grupp ufoentusiaster i Albuquerque om sin egen treåriga undersökning av de främmande aktiviteterna i New Mexicc. Han sade att han planerade att skriva en bok om sina observationer. Bland annat drar han slutsatsen att det finns en utomjordisk bas på en isolerad bergsplata nära Dulce och att de utomjordiska har i avsikt att förslava Jorden.

Han sade att hans studie inkluderade ett vittnesmål från en kvinna i New Mexico som tagits som gisslan av dessa ufonauter nära Cimarron efter det att hon sett dem massakrera en kalv. Bennewitz berättade att han sett dem på video och han beskrev dem som gröna, cirka 1.30 cm långa och att de var "starka små jäklar". Han berättade för gruppen att boskapsstympningen är främlingarnas källa till förråd för att kunna göra humanoider genom genmanipulation. De tar organ och blod från djuren medan dessa ännu lever i avsikt att hålla ett enormt DNA-förråd. (Speciell artikel om Boskapsstympning har tidigare varit införd i Svävaren nr. 4, 1983)

KIRTLANDOBSERVATIONERNA 1980 NÄMNDES I DOKUMENT FRISLÄPPTA FRÅN FLYGVAPNET I DECEMBER 1982 GENOM MUFON (MUTUAL UFO NETWORK) EN INTERNATIONELL UFO-STUDIEGRUPP MED HÖGKVARTER I TEXAS.

"DETTA ÄR ETT OVANLIGT STORT ANTAL OBSERVATIONER MITT I BASEN."

Walter Andrus, ordf. i MUFON

JÖRGEN STENKVIST

SABOTAGE ELLER UFO?

KOMMENTAR AV JÖRGEN

Om man bortser från dr. Bennewitz observationer och teorier är fallet Kirtland en typisk UFO-händelse - det är mycket vanligt att UFOs observeras över kärnvapneanläggningar och avspärrade säkerhetsområden.

Från början var Kirlandrappporten en intern historia men när den släpptes fri, presenterades materialet på ett okomplicerat och effektivt sätt och det är bara att konstatera att det verkligen rört sig om oidentifierade föremål. Men vad var det då? Låt oss ställa upp ett antal hypoteser:

1. OKÄNT FYSISKT FENOMEN
2. HEMLIGT TEST
3. FIENTLIG AKTION
4. UTO MJORDISK VERKSAMHET

Första hypotesen är svår att kommentera. är det ett okänt fenomen, så är det okänt och kan vara vad som helst som vi inte känner till. Ska man tro dr. Bennewitz kan vi utesluta den hypotesen.

Hemliga tester i ett känsligt område och med högt uppsatt och kvalificerad personal alldeles i närheten är näppeligen troligt och rena vansinnet ur sekretesssynpunkt.

Nå, för att hoppa till hypotes nummer fyra, rör det sig om utomjordiska besökare. Ja, då får vi hoppas att dr. Bennewitz tar fel när han pratar om förslavning av vår stackars Jord.

Den tredje hypotesen, fientlig verksamhet, kanske inte är så otrolig, trots att det rör sig om operationer på känsliga områden långt inne i ett annat land.

I varje NATO-land, ja, även i Sverige, finns speciella jägartrupper s.k. Spetnaz (den ryska benämningen) eller Special Forces, med uppgift att i krig utföra sabotage, spionage och terroristhandlingar. I fred fungerar dessa med civila poster som ambassadtjänstemän, resebyråpersonal etc.

De är topputbildade för sin uppgift och
forts. sid. 27.

GE DITT BIDRAG

TILL VÄRLDSFREDEN

STANNA KVAR I SÄNGEN I MORGON!

TEKTITER FRÅN MÅNEN

GEOLOGER HAR LÄNGE DEBATTERAT OM TEKTITERNAS URSPRUNG - MÖRKA GLASFRAGMENT SOM ÅTERFINNS SPRIDDA RUNT JORDEN. DE FLESTA ÄR SMÅ OCH RUNDA, VILKET TYDER PÅ ATT DE FALLIT GENOM ATMOSFÄREN. MAN HAR SPEKULERAT OM ATT DE KAN HÄRSTAMMA FRÅN VULKANUTBROTT ELLER METEORITNEDSLAG.

Studier av en av månstenarna som förts till Jorden av astronauter, indikerar att åtminstone vissa tektiter kan ha kommit från Månen, utslungade i rymden av den händelse som också producerade dem.

John A. O'Keefe vid NASA:s Goddard Space Flight Center i Maryland och Billy P. Glass vid universitetet i Delaware har undersökt månsten 14425, en perforerad sfär med 8 mm diameter. Mätningar vid två olika laboratorier visar att sammansättningen liknar tektiter 700.000 år gamla, som hittats i Australien, södra Asien och Indiska Oceanen, men skiljer sig från andra månstenar.

Andra forskare menar att tektiterna härstammar från Jorden, eftersom den kemiska sammansättningen är identisk med jordiska sediment. O'Keefe menar emellertid att med kända fysikaliska processer kan man inte åstadkomma den omvandling som krävs för att dessa sediment skall bli till tektiter. Av liknande orsaker föredrar han att de skulle ha vulkaniskt ursprung från Månen.

Månvulkaner är ett kontroversiellt ämne. Enligt den traditionella ståndpunkten är Månen för liten för att kunna hysa en het kärna. Men enligt O'Keefe visar seismografiska mätningar att det kan finnas flytande material 800 km under ytan. Det är inte precis nära ytan på en kropp med

en radie av 1.700 km, men han menar ändå att lava kan stiga upp och fylla en krater och pekar på att vissa kratrar med okänt mörkt innehåll kan vara ett bevis för detta. Tektiter kan alltså vara ett resultat av en kombination av nedslag och vulkanisk aktivitet.

De mest uppseendeväckande ideerna i O'Keefe och Glass artikel (Science vol. 227) förekommer endast som antydningar. Tektiter tyckas ha samband med vissa massutrotningar, bl.a. det lerlager som tillkommit på gränsen mellan Krita- och Tertiärperioden. Dess sammansättning är identisk med vad man kan förvänta sig av en nedbrytning av tektiter. O'Keefe säger att ett nedslag på, eller utbrott från Månen skulle kunna forma en ring runt Jorden, som har kunnat existera i 100.000 år. Ringen skulle då dämpa ljusstillskottet på den halva av jordklotet som har vinter och därmed sänka temperaturen och försämma klimatet, vilket skulle ha kunnat leda till massutrotning.

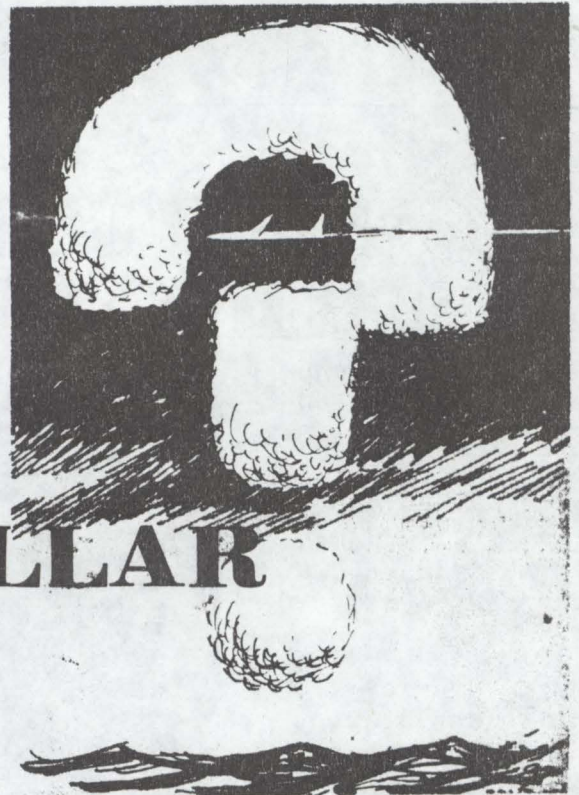
En fördel med utbrottsteorin är att vulkaniska utbrott sannolikt förekommer tillsammans med nedslag. Att två på varandra följande eruptioner skulle vara anledningen till det gap på 100.000 år, som vissa forskare hävdar ligger mellan de sista fossilerna och dinosaurerna och andra utrotningar i slutet av Krita-perioden.

Så behöver emellertid inte vara fallet - andra forskare tror att detta 100.000-års gap inte existerat utan beror på ofullständigheter i den samling prover som finns att tillgå och svårigheter att datera händelser äldre än 60 miljoner år.

New Scientist, 21 Mars, 1985

A. Svensson

MYSTISKT MOLN FÖRBRYLLAR FORSKARNA

DEN 9 APRIL, 1984, OBSERVERADE MAN FRÅN ETT JAPANSKT TRAFIKFLYGPLAN FRÅN TOKYO TILL ALASKA ETT STORT SVAMPFORMAT MOLN SOM STEG TILL EN HÖJD AV 270 KM UTANFÖR DEN JAPANSKA KUSTEN. OMSTÄNDIGHETERNA BLEV SÅ ALLVARLIGA ATT BESÄTTNINGEN TVINGADES BÄRA SYRGÅSMASKER. SENARE BERÄTTADE KAPTENEN PÅ FLYGPLANET ATT HAN "ALDRIG TIDIGARE SETT NÅGOT LIKNANDE."

Besättningen på två andra trafikflygplan observerade också molnet, som de såg stiga till 18 km höjd och sprida ut sig till en diameter av 320 km. Först antogs det att molnet orsakats av en atomubåt som exploderat, men detta visade sig senare felaktigt, sedan man samlat in damm från molnet, som inte visade någon radioaktivitet. I månader har geofysiker grubblat över upphovet till molnet. Daniel Walker Charles McCreery och Firmin Oliviera vid Hawaii Institute of Geophysics menar att den enda plausibla förklaringen måste vara den undervattensvulkan, Kaitoku Seamount, som började mullra i mars 1984 och var som aktivast 8 och 9 april förra året. Men de har också visat att för att uppnå det observerade resultatet, måste en rad tillfälligheter samverka på ett närmast omöjligt sätt. Hawaii-gruppen drar sina slutsatser efter noggranna analyser av hydrofon-registreringar gjorda på Wake Island i centrala Stilla Havet. Dessa visar tydligt på en svärm av jordbävningar under vattnet någonstans väster om Wake Island under mars 1984, med maximum 8 och 9 april.

Det finns flera förslag men det mesta

tyder på Kaitoku, som ligger 26,0° nordlig och 148,8° östlig riktning. Men om det verkligen hände där, hur kunde molnet förflytta sig 1500 km norrut, där det observerades?

Eftersom molnet först observerades vid en altitud av 4 km har man kontrollerat vindförhållandena den aktuella dagen. Man fann att en två timmar lång eruption möjligen skulle ha kunnat åstadkomma ett nästan sfäriskt moln av damm och gas omkring 10 timmar innan det svampformade molnet observerades.

Denna damm- och gasboll skulle ha kunnat förflytta sig norrut med en hastighet av 147 km/tim med vinden och samtidigt på något sätt lyckas behålla sin form, innan det plötsligt började stiga uppåt och på 2 minuter nå maxhöjden 18 km. Men, den enda kända mekanism, som kan åstadkomma en sådan hastig uppstigning är antingen människotillverkad eller ett vulkanutbrott - ett vulkanutbrott som måste ha skett i närheten av platsen för observationen.

Denna slutledning utesluter alltså Kaitoku som orsaken till molnet.

Vulkanisk aktivitet under vattnet vid platsen för det mystiska molnet, skulle ha registrerats av hydrofonerna på Wake Island, säger forskarna.

"Vår slutsats blir således att molnet producerades av ett hittills okänt naturfenomen, eller en atom explosion. Mysteriet är alltså idag ett ännu större mysterium.

New Scientist, 25 april, 1985
A.Svensson

'NEPTUNUS HAR RINGSEGMENT'

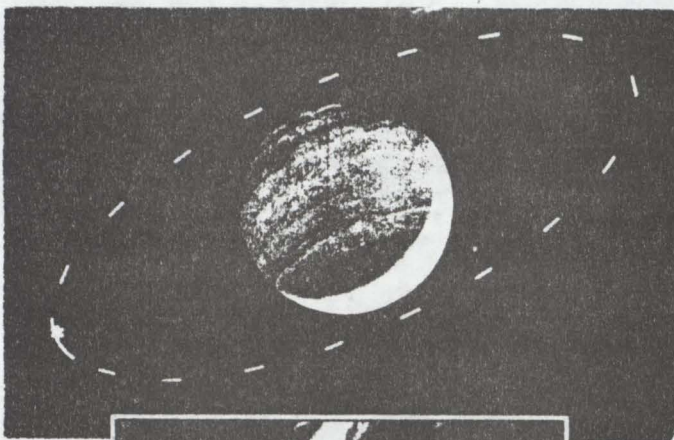
NEPTUNUS HAR EN OFULLSTÄNDIG RING, SOM MEST LIKNAR ETT ANTAL BÅGAR, ENLIGT OBSERVATIONER SOM GJORTS OBERÖENDE AV VARANDRA AV FRANSKA OCH AMERIKANSKA ASTRONOMER.

Andre Brahic vid Parisobservatoriet säger "det krävs många fler observationer för att få klarhet i detta mysterium".

Upptäckten oroar flygplanerarna vid NASA. Voyager 2 når fram till Neptunus i augusti 1989 och kommer att flyga rakt in i det område där bågarna befinner sig.

Astronomerna har sökt efter Neptunus ringar sedan 1979, när en slumpobservation ledde till upptäckten av Uranus ringar. Tekniken är att observera när planeten passerar framför en stjärna. En materiaring blockerar då delvis stjärnljuset och orsakar en kort stunds dämpning av stjärnans ljus. Man är emellertid noga med att inte låta en enskild observation leda till slutsatsen att det finns ringar, det kan ju röra sig om ett passerande moln, instrumentfel eller små satelliter som dämpar stjärnljuset.

De första observationerna som gjordes med denna teknik gav inga påtagliga resultat. Den 10 maj 1981 passerade Neptunus för första gången framför en relativt ljusstark stjärna, men astronomer världen över observerade inget ljusbortfall. 14 dagar senare passerade planeten framför en annan stjärna men inte heller denna gången sågs några bevis för ringar - med undantag för två teleskop vid Catalinaobservatoriet i

NEPTUNUS RINGAR KAN VARA ETT ANTAL "BÅGAR" ENLIGT BILL HUBBARD VID UNIVERSITETET I ARIZONA.

Arizona. Två år senare observerade astronomer i Australien, Quam och Taiwan en liknande passage framför en stjärna, men utan resultat. Observationen i Arizona verkade bero på en liten satellit som råkat passera i rätt ögonblick.

Nästa gång Neptunus passerade framför en stjärna var 22 juli 1982. Man hade då, enligt Bill Hubbard vid Arizonaobservatoriet, nästan gett upp hoppet om att finna ringar runt Neptunus. Trots detta såg han till att observationer företogs i Arizona och Chile (Cerro Tololo Inter American Observatory) CTIO. I Arizona var det molnigt, men Hubbards kollega Faith Villas utförde observationen trots delvis molnig himmel över Chile. Inget ljusbortfall kunde registreras.

Men 10 mil norr om CTIO observerade Brahics grupp vid European Southern Observatory händelsen. Båda teleskopen registrerade en ögonblickskort dämpning av stjärnans ljus. Vid en internationell konferens i Hawaii sent förra året presenterade Brahic sina resultat och tolkade dessa som följden av att en satellit passerat. Hubbard återvände till Arizona och började detaljgranska Villas data och upptäckte då en sekundlång ljusdämpning, som inte upptäckts tidigare. "Jag ramlade nästan av stolen", minns Hubbard.

Den korta tid som ljusbortfallet varat tyder på att båda observationerna funnit något som bara var 15 km stort. Men för att kunna ses på båda platserna måste det åtminstone ha varit 100 km

långt. Det kunde knappast röra sig om en satellit. Det verkade vara ett segment av en ring, på ungefärligt avstånd av 70.000 km från Neptunus med en radie cirka tre gånger större än planetens.

Brahic och Hubbard möttes senare i Arizona för att diskutera sina resultat. De tidigare negativa resultaten visar att "ringen" inte når hela vägen runt Neptunus, som ringarna runt Uranus.

De två astronomerna föreslår att man kallar ringsegmenten för "bågar" (arcs) ett ord som låter nästan lika på både engelska och franska.

Dessa nya resultat tyder på att Neptunus "tredje måne", som upptäcktes 1981 i själva verket är en andra "båge", men omkring fem gånger bredare än den första. Partiklarnas täthet avtar också utefter bågen, eftersom Lowellobservatoriet inte registrerade någon ljusförändring.

De två bågarna befinner sig på något olika avstånd från moderplaneten, men skillnaden kan vara fiktiv. Brahic och Hubbard fann små avvikelser i resultaten från två närliggande observatorier förra året. Hubbard menar att skillnaderna kan bero på en felaktighet på några grader när det gäller att bestämma Neptunus polers läge. Astronomerna har alltid beräknat detta med utgångsläge från Neptunus största måne, Triton, som är en av de största månarna i solsystemet. Hubbard menar att en revidering av Tritons lutning betyder att "Triton är betydligt mindre massiv än vi hittills trott".

En tidigare observation indikerar också att Neptunus kan ha en ofullständig ring, som ligger närmare planeten. 1982 analyserade Edward F. Guinan vid Villa Nova-universitetet i Pennsylvania data från 1968 - långt innan Uranus ringar upptäcktes - och fann uppenbarligen en ring närmare planeten. Ingen har dock ännu bekräftat detta.

Upptäckten av Neptunus bågar har drivit fram ytterligare forskning. Tyvärr kommer inte planeten att passera framför någon stjärna inom de närmaste åren och nästa resultat kommer förmodligen att komma från infraröd-observationer av kallare stjärnor, som döljer sektioner av bågen. I augusti 1989 kommer Voyager-kamerorna att visa bågarna - och det kan ge oss det material vi behöver för att förstå hur planeter och månar bildats. Hubbard tror att bågmaterialet "håller på att bestämma sig om det skall bli till en måne".

New Scientist, 25 april, 1985,
Acke Svensson

Forts. från sid. 23.

KOMMENTAR TILL KIRTLAND-FALLET

..enda sättet att stoppa dem är i princip att sätta in egna jägargrupper, en inte allför trevlig uppgift, då Spetsnaz ofta är av självmordskaraktär.

I fred kan de utföra s.k. förberedande uppgifter d.v.s till exempel göra klart för sabotage i känsliga anläggningar (Kirtland) och spionera. Man kunde ju inte i Kirtlandfallet utesluta fientlig verksamhet.

Både ljusskenet och radarstörningen kunde vara desorientering till skydd för den verkliga uppgiften, men det förklarar å andra sidan inte närobservationerna. Det är också anmärkningsvärt att det hela höll på under så lång tidsperiod.

Risken för upptäckt ökar fruktansvärt i takt med tiden.

Vad det än var som intresserade sig så närgånget för Kirtland, så är det fortfarande oidentifierat. Tanken på att utomjordiska besökare skulle undersöka anläggningar av militärt slag för osökt tanken till en längre expedition med ett klart syfte. Men, vem vet...

Flying Saucer Review, 1984
Översättningar Jörgen Stenkvist

I trans tretton dygn för att gå ner i vikt

Nizza (Go'morron) Vissa människor skulle göra vad som helst för att gå ned i vikt, till och med om det innebär att försättas i trans i 300 timmar.

Adrienne Cecchini, 37-årig sömmerska från Muntcéaulles-Minés, vaknade i lördags efter ett 13 dagar långt bantningsexperiment. Hon hade tappat åtta kilo genom hypnos och fasta.

- Jag är överlycklig med resultatet, säger Adrienne, jag tyckte så mycket om det att jag skulle kunna fortsätta i 100 timmar till.

Adrienne Cecchini är den första att genomgå det bantningsprogram som utvecklats av den franske hypnotisören Jacouy Nuguet.

Hon är vid utmärkt hälsa,

säger Nuguet, jag tror att programmet var en stor framgång.

Under behandlingen fick Adrienne ligga på en soffa med hörlurar och lyssna dels på lugnande musik, dels på hypnotisörens röst. Då och då fick hon vatten eller fruktjuice. Efter 20 timmars total koma började hon spontant reda ut sina fantasier och problem.

Nuguet tror att hans hypnos-terapi ändrar patientens attityder, och t o m påverkar ämnesomsättningen, så att hon inte går upp i vikt igen.

- Hon har renats från sin rädsla och sina komplex, och kommer förmodligen inte att börja äta för mycket igen, hävdar Nuguet.

* KLIPPT & SKURET *

"Det finns levande dinosaurier i Afrika"

SEATTLE (UPI-Expressen). 1981 såg Herman Regusters en levande dinosaurie i Kongos djungler.

Säger han själv i alla fall.

Nu skall han återvända och försöka fanga djuret för att övertyga en värld av tvivlare att alla urtidens skräckodlor inte dött ut.

Han berättar att han gav sig av på den första expeditionen för att kontrollera berättelser om ett väldigt okänt djur som levde i området runt Tele sjön 60 mil norr om Brazzaville.

Byborna i trakten kallar djuret Mokelembembe, vilket be-

tyder "den som kan dämna upp en hel flod".

I två månader jagade Regusters denna best genom kärr och djungel. Vid fem tillfällen sag han sitt villebråd och han beskriver det som "en elva meter lång dinosaurieliknande varelse med tjock kropp, lång smal hals och lång svans".

Han berättar också att han är den ende vite man som gett sig in i detta område och återvänt.

Nu har han samlat ihop tillräckligt med pengar för att ge sig ut på en andra expedition. Pengarna kommer från 35 rika som alla delar Regusters övertygelse att dinosaurierna inte dog ut för flera miljoner år sedan. **EXPRESSEN 85-03-26**

Indisk kosmonaut
yogade i rymden

Venus kan ha haft hav

De ryska rymdsonderna Venera 13 och 14, som landade på planeten Venus i mars i fjol, gav data som nu tolkats. De visar bl a att det finns oväntat mycket järnoxid på planetens yta.

Detta tolkas av Valeris Baruskov, chef för det sovjetiska institutet för geokemi och analytisk kemi, så att Venus kan ha haft stora vattenområden. Haven där, som uppgått till ca en tredjedel av jordens havsvolym, tycks ha torkat bort under de första 500 miljoner åren. Syret bildade oxiden och vattnets väte gick upp i atmosfären.

Analyserna av sondfynden visar vidare att planetytan till stor del består av basaltliknande sten med inslag av mineral som är sällsynta här på jorden. **TT**

Sovjet ska bygga
spegel för rymdlyus

NY TEKNIK 1983:1-2

Nasa studerar teknik för att söka utomjordiskt liv

Amerikanska rymdflygstyrelsen Nasa ska få pengar för att göra en studie på teknik som kan användas för att systematiskt söka efter utomjordiskt liv. Amerikanska kongressen har sagt ja till motsvarande drygt elva miljoner kronor för detta projekt i den senaste budgeten.

UFO-larm

■ LONDRES (TT-AFP-Expressen). Ett identifierat flygande föremål gjorde flera landningar i Londres i norra Argentina på lördagen, uppgav polisen i trakten.

Vid varje landning uppges vegetation och byggnader ha fattat eld.

Två personer skadades, elva hus brann ner och stora skador anställdes på citronodlingar och vingårdar.

